పాత్రలు :

1. శేఖర్.
వెంకడు.
2. డాక్టర్.
కరణం.
మేనేజర్.
జడ్జి.

[వెనక తెరకు సరిగ్గా మధ్యలో ఊచలున్న కిటికీ. రంగస్థలానికి ఎడమ వైపు ముందుభాగంలో చిన్న టేబులు, కుర్చీ. ఏదో సైకాలజీ పుస్తకం చదువు తున్న ఒక వ్యక్తి కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్నాడు. టేబులు మీద స్టెతస్కోపు ఉంది. సుమారు పాతికేళ్ళ కుర్రాడొకడు గబుక్కున కిటికీలోంచి లోపలికి దూకాడు.]

డాక్టర్ : (ఉలిక్కిపడిలేచి, వెనక్కితిరిగి, స్థిమితపడి) ఏం, శేఖర్, ఇదేనా దోవ?

శేఖర్ : (బెదురుగా చూస్తుంటాడు.)

డాక్టర్ : ఎందుకు భయపడుతున్నావు?

శేఖర్ : (ఏమీ లేదన్నట్లు తల తిప్పుతాడు.)

డాక్టర్ : నాతో మాట్లాడవా?

శేఖర్ : (మాట్లాడనా నన్నట్లు తల ఊపాడు.)

డాక్టర్ : మరి చెప్పు. నాతో చెప్పు. ఏమైంది?

శేఖర్ : నా పక్క గదిలో అతను ...

డాక్టర్ : ఏం చేశాడు?

శేఖర్ : తలుపులు ఊడదీసుక్కు వచ్చి నన్ను కరుస్తా నంటున్నాడు!

డాక్టర్ : (చిరునవ్వుతో) ఎందుకట?

శేఖర్ : ఏమో? మేమిద్దరం నాటకం వేసుకుంటున్నాము.

డాక్టర్ : నాటకం వేసుకుంటున్నావా? ఏం నాటకం? రామాయణ మేమిటి?

శేఖర్ : (అలకగా) ఊc! అందులో కిష్కిందాకాండం! నేను కిటికీలో నుంచి వచ్చానేమో?

డాక్టర్ : లేదులే. గమ్మత్తు కన్నాను. ఏం నాటకం?

శేఖర్ : ఏమీలేదు.

డాక్టర్ : అ ..., నిజం చెప్పటం లేదు గదూ?

శేఖర్ : ఉహూc కానీ ...

డాక్టర్ : ఆc! కానీ ...? చెప్పు. చెబితే రేపు ఐస్‌క్రీము కొనిపెడతాను.

శేఖర్ : ఉత్తినే ఐస్‌క్రీముకు తింటే జలుబు చెయ్యదూ?

డాక్టర్ : ఐతే వాకిట్ల...

శేఖర్ : వాకిలిట్ల తినటానికి నే నేమన్నా చిన్న పిల్లాణ్ణేమిటి?

డాక్టర్ : పోనీ, నీకేం కావాలంటే అదిస్తాను.

శేఖర్ : నాకేం వద్దు. వేస్తున్నదే చెప్తును.

డాక్టర్ : పెంకితనం చెయ్యకు?

శేఖర్ : మరి నా సొంత విషయాలు చెప్పమని నన్ను మీరు బలవంత పెట్టవచ్చా?

డాక్టర్ : సొంత విషయాలా? ఐతే తప్పకుండా చెప్పాలి. చూడు, శేఖర్! నీకూ, నాకూ ఉన్న సంబంధం సామాన్యమైన రోగికీ, డాక్టరుకూ ఉండే దానికన్నా ఎక్కువకదూ?

శేఖర్ : అవును. మరి నేను సామాన్యమైన రోగి నేమిటి? పిచ్చివాణ్ణి కదూ?

డాక్టర్ : అనే ని న్నిక్కడికి పిలిపించారు. కానీ, నీ మనస్తత్త్వం నాకు అంతు పట్టకుండా ఉంది. ఇక్కడ ఉన్న మిగతా పిచ్చివాళ్ళ కన్నా నువ్వెప్పుడూ వేరుగానే ఉంటున్నావు.

శేఖర్ : నిజం. నేను మంచి పిచ్చివాణ్ణి గదూ, డాక్టర్!

డాక్టర్ : అవును. నీ మాటల్లోని పసితనం నీ హృదయ నైర్మల్యాన్ని చాటి చెబు తుంది. నీ చూపుల్లోని అమాయికత నీ మంచి మనసును వెల్లడిస్తుంది.

శేఖర్ : బలేబలే! మీరు కవిత్వం రాస్తారా, డాక్టర్ గారూ?

డాక్టర్ : కవిత్వం కాదు గానీ, చూడు ... నిన్న రాత్రి నా కో కలొచ్చింది. (శేఖర్ని చాలా జాగ్రత గా గమనిస్తూ చెబుతున్నాడు.) నా ప్పోట పెద్ద ఆఫీసర్లై ఈ ఆసుపత్రి చూడటానికి వచ్చావుట. నేను చేతులు కట్టుకుని నీ వెనకనే నడుస్తున్నానుట.

శేఖర్ : బాగుంది బాగుంది. తరవాత?

డాక్టర్ : నువ్వేవో ప్రశ్నలు వేస్తున్నావుట.

శేఖర్ : తరవాత మీ కేమన్నా పుస్తకాల్లో బొమ్మలు చూపించానా?

డాక్టర్ : చూపించే ఉంటావు.

శేఖర్ : యుద్ధాల గురించి చెప్పానా?

డాక్టర్ : చెప్పే ఉంటావు.

శేఖర్ : మీ ఇంటి విషయాలు అడిగాను గదూ?

డాక్టర్ : అడిగినట్లుంది.

శేఖర్ : మీరేం మాట్లాడలేదు గదూ?

డాక్టర్ : ఏమో, కావచ్చు.

శేఖర్ : ఐతే, నా కర్థమైపోయింది.

డాక్టర్ : ఏమిటి?

శేఖర్ : మీకు గుర్తు లేదూ? నే నీ ఆస్పత్రికి వచ్చిన రోజు మీరు ... న స్మిటన్ని అడిగారు.

డాక్టర్ : ఐతే?

శేఖర్ : ఐతే ఏముంది? మీ కలకు అర్థం చెప్పనా? ఇక్కడ ఉండీ ఉండీ మీకు పిచ్చెక్కింది, డాక్టర్! పోనీ, మీరు నా గదికి వెళ్ళి పడుకోండి. నే నిక్కడ ఉంటాను.

డాక్టర్ : (కాస్త తమాయించుకుని) సరేలే. నువ్వు చెప్పినట్లే చేద్దాంగానీ ... ఒక్క షరతు. ఇందాక, ఏదో నీ సొంత విషయం మన్నావే—అది చెబితే...

శేఖర్ : నిన్న కలలో మీరు నాకు చెప్పా రేమిటి?

డాక్టర్ : మరిచిపోయానుగానీ, చెప్పే ఉంటాను.

శేఖర్ : అదుగో — నిజం చెప్పటం లేదు గదూ? చెబితే రేపు ఐస్ క్రీం కొని పెడతాను. పోనీ, చాకలెట్లు.

డాక్టర్ : (నవ్వి) చాకలెట్లు కొనిపెడితే నిజం చెబుతారా?

పాలపర్తి వేణుగోపాల్

శేఖర్ : మీరు నన్ను అట్లాగే అడుగుతారుగా?

డాక్టర్ : అవును. కాని, నువ్వెప్పుడైనా చెప్పావా? నువ్వు ఇక్కడికి వచ్చిన రోజు ఎట్లా ఉన్నావో ఇప్పుడూ అట్లాగే ఉన్నావు.

శేఖర్ : నేనింక లావుకాను, డాక్టర్! చిన్నప్పట్నుంచీ ఇంతే. ఐనా నాకేం? (కండ్లు చూపుతూ) ఈ మాత్రం చాలదూ?

డాక్టర్ : శరీరంలో మార్పు కాదు, శేఖర్, నేననేది. నీ ప్రవర్తనలో మార్పు లేక పోవటం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. అసలు నీ మనస్సులో లోపం ఏమిటో అర్థం కావటం లేదు. నా చదువూ, అనుభవాన్నీ నీ తత్త్వం ఆట పట్టిస్తున్నది.

శేఖర్ : హ్హ హ్హ హ్హ!

డాక్టర్ : మిగతా వాళ్ళలాగా నువ్వు అనవసరమైన విషయాలు మాట్లాడవు.

శేఖర్ : పోనీ, అవేమిటో చెప్పండి — అవే మాట్లాడతాను.

డాక్టర్ : నువ్వు పిచ్చివాడివో, అమాయకుడివో నిశ్చయించుకోలేక పోతున్నాను.

శేఖర్ : పిచ్చివాణ్ణి, అమాయకుణ్ణి. పిచ్చి అమాయకుణ్ణి. కదండీ?

డాక్టర్ : నిజం. నీలో అన్యాయాన్ని ఆటపట్టించే పిచ్చితనమూ, దుర్మార్గాన్ని దూరంచేసే అమాయకతా ఉన్నాయి. అందుకే నీలో మార్పు తేలేక పోయానని బాధపడుతున్నాను.

శేఖర్ : వద్దు, డాక్టర్, మీరు బాధపడద్దు. మీ రెట్లా ఉండమంటే అట్లానే ఉంటాను. (చేతులు కట్టుకుని) వెళ్ళి పడుకునేదా? (పోబోతాడు.)

డాక్టర్ : వెళుదువుగాని. కాస్సేపాగు ... నే నో కథ చెబుతా — వింటావా?

శేఖర్ : ఓ! నాకు కథలంటే ఎంతిష్టమో! చిన్నప్పుడు మా జేజి బలే కథలు చెప్పేది. కథ చెబుతుంటే ఊ కొడుతూ మధ్యలోనే నిద్రపోయేవాణ్ణి. పక్క రోజు అక్కణ్ణుంచి మొదలు పెట్టి చెప్పేది ... మరేమో ఒక రాజుగారి కొక కూతు రుంది. ఆమె ఒక రోజు అందమైన పంచకల్యాణి

నిక్కి ...

డాక్టర్ : అదటా అవు. నే చెప్పేది విను.

శేఖర్ : నిజంగా అచ్చాసే ఆగిపోయింది. నేను వింటూ వింటూనే నిద్ర పోయానా — ఆ పక్క రోజు మా జేజి చచ్చిపోయింది. నాకు బలే ఏడుపొచ్చింది.

డాక్టర్ : పాపం!

శేఖర్ : మా జేజి చచ్చిపోతే మీక్కూడా బాధగా ఉంది కదూ? అవును. అందరికీ అట్లాగే ఉంటుంది. మా పల్లెలో నాకే కాదు, నా వయసు పిల్లలందరికీ ఆమె జేజే. అందరూ ఆమెనలా నే పిలిచేవాళ్ళు. ఆమె చచ్చి పోయిన తరవాత వాళ్ళంతా మా ఇంటికే రావటం మానేశారు. అమ్మకేమో కథలు రావాయె!

డాక్టర్ : పోనీలే. నే చెబుతాగా? విను.

శేఖర్ : సరే, చెప్పండి. కథ పూర్తిగా చెప్పాలేం? మధ్యలో ఆపేస్తే నామీద ఒట్టు.

డాక్టర్ : సరే, విను. (శేఖర్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ చెబుతాడు.) అనగాననగా ఒక సిపాయి.

శేఖర్ : (గబుక్కున) ఆ సిపాయి కొక్క తుపాకీ.

డాక్టర్ : అవును. తుపాకి ఉంది. అతను దెస్సా దకో వెళుతున్నాడు.

శేఖర్ : (అడ్డంచేస్తూ) గుర్రం మీదనా?

డాక్టర్ : ఆఁ! గుర్రం మీదే.

శేఖర్ : ఏం కాదు. అన్నీ అబద్ధాలు.

డాక్టర్ : ఏం?

శేఖర్ : గుర్రంమీద వెళ్ళే సిపాయి చేతిలో బాణం ఉంటుందిగాని, [illegible]

ఉంటుందేమిటి?

డాక్టర్ : పోనీ నడిచి వెళుతున్నా డనుకో.

శేఖర్ : ఊరికే నడిచి వెళ్ళేవాడి చేతులో తుపాకీ ఎందుకుంటుంది?

డాక్టర్ : మరెట్లా వెళతాడు?

శేఖర్ : మోటార్ సైకిలు మీద.

డాక్టర్ : సరే. మోటార్ సైకిలు మీదే వెళుతున్నాడు.

శేఖర్ : అమ్మో! కథంతా నా చేతే చెప్పిస్తున్నారు, పిచ్చివాణ్ణి చేసి! ... నేనేం వినను.

డాక్టర్ : మా శేఖర్ మంచివాడు కదూ? వింటాడు.

శేఖర్ : నాకేం వద్దు. ఐనా, ఇదేం కథ. పిచ్చి కథ. అవునులెండి. పిచ్చి డాక్టరుకు మంచి కథ లెట్లా వస్తాయి? మీ రెప్పుడన్నా 'చందమామ' చదివారా? అది చదివితే మంచి మంచి కథలు చెప్పచ్చు.

డాక్టర్ : ఆ మాట చదివి చెబుతాను గానీ, ఇప్పుడు నే చెప్పేది విని, నే వేసే ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పు. సిపాయి ఎక్కడికో వెళుతున్నాడు. దోవలో అతనికి ఐదుగురు రౌడీలు ఎదురయ్యారు. వాళ్ళొక అమ్మాయిని వెంటాడు తున్నారు. వాళ్ళందరూ బాగా బలం కలవాళ్ళు. ఐదుగురినీ కాదుగదా, వాళ్ళలో ఏ ఒక్కణ్ణైనా ఎదిరించి బతికి బయటపడటం అసాధ్యం. ఆ అమ్మాయి అతి దీనావస్థలో ఉంది. సిపాయి చూస్తున్నాడు. ఆ సిపాయి నువ్వే. నువ్వు చూస్తున్నావు. ఆ అమ్మాయి గిలగిల్లాడు తున్నది. సిగ్గుతో కోపం వరవళ్ళు తొక్కుతున్నది. రక్తం పొంగులు వారు తున్నది. గుండె మండిపోతున్నది. నీ చేతులో తుపాకీ ఉంది. కానీ, అందులో ఒక్కటే గుండుంది. రౌడీ లైదుగురు. నువ్వేం చేస్తావు? చెప్పు. సమాధానం తొందరగా చెప్పాలి.

శేఖర్ : (ఆవేశం పెరిగిపోయింది.) కాల్చేస్తాను. చంపేస్తాను.

డాక్టర్ : ఆ ఐదుగుర్లో ఎవర్ని కాలుస్తావు?

శేఖర్ : వాళ్ళ నెవర్నీ కాదు. ఆ అమ్మాయిని.

డాక్టర్ : ఆఁ!

శేఖర్ : అవును. ఆ అమ్మాయినే కాల్చేస్తాను.

డాక్టర్ : ఎందుకు పాపం?

శేఖర్ : వాళ్ళ చేతుల్లోపడి నీచంగా బతికేకన్నా, వాళ్ళు తాకటానికి వీల్లేకుండా చచ్చిపోవటం మంచిది కాబట్టి.

డాక్టర్ : శేఖర్!

శేఖర్ : అవును, డాక్టర్! గౌరవం పోయాక ప్రాణం నిలిచిమాత్రం ప్రయోజనం ఏమిటి?

డాక్టర్ : శేఖర్! మొదట నీ సమాధానం విని నీకు ప్రాణం విలువ ఇంకా తెలియలే దనుకున్నాను. కానీ, అంతకన్నా విలువైన వాటి ముందు ప్రాణం ఎంత అల్పమైనదో చక్కగా చెప్పావు.

శేఖర్ : శత్రువులకు సిపాయి ప్రాణాలతో దొరకటం దేశానికి పరువు తక్కువ కదూ? అట్లాగే, డాక్టర్, ఇది కూడా.

డాక్టర్ : నిజమే, శేఖర్! నేనే అంతదాకా ఆలోచించలేదు.

శేఖర్ : ఆ పరిస్థితుల్లో ఆ అమ్మాయిని కాల్చెయ్యటం కన్నా ఇంకేం చెయ్యగలం? మీరే చెప్పండి.

డాక్టర్ : నే నింకేం చెప్పలేను, శేఖర్! నీ మనస్సు తెలుసుకోవటానికి నేను వేసే ప్రశ్నల కన్నిటికీ నీ నుంచి నేను ఊహించుకున్నదానికన్నా తెలివైన సమాధానాలే వస్తున్నాయి.

శేఖర్ : నే నంత బాగా మాట్లాడతా నాండి?

డాక్టర్ : అవును. మరి, నీకు అందరితో మాట్లాడుతూ స్వేచ్ఛగా బతకాలనిపించదూ?

శేఖర్ : ఇక్కడ నాకు స్వేచ్ఛకేం తక్కువ, డాక్టర్? మిగతా గదుల్లోనూ నా గదికి తాళం వెయ్యరాయె! ఐనా, మీతో మాట్లాడుతుంటేనే బాగా కాలక్షేపమవుతుంది. బయటికి వెళితే మీ లాగా పలకా, కథలూ ఎవరు చెబుతారు? ప్రపంచంలో అందరూ పిచ్చివాళ్ళను సానుభూతితో చూస్తారా? లోకం అంతమంచిదైతే ఎవరికీ పిచ్చే ఎక్కదు, డాక్టర్!

డాక్టర్ : శేఖర్! నీ కున్నంత వివేకం మామూలు మనుష్యుల్లో ఉండటమే చాలా అరుదు. నువ్వెందు కిట్లా తయారయ్యావు? చెప్పు. కారణం తెలిస్తే చికిత్స క్షణాల మీద పని.

శేఖర్ : (నిరాశగా) ఈ పిచ్చి తగ్గదు, డాక్టర్, అనవసరంగా శ్రమపడుతున్నారు.

డాక్టర్ : కాదు. నా శ్రమ నిష్ప్రయోజనం కాదు. నీ సహకారం ఉంటే ... నిన్ను పొట్ట చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వించి చూశాను. కన్నీరు వరదలు కట్టేటట్లు ఏడిపించి చూశాను. నీలోని ప్రతి భావాన్నీ ప్రేరేపించాను. మనస్తత్త్వ శాస్త్రం అంతా నీ మీద ప్రయోగించాను. ఐనా, నీ మతి భ్రమణానికి కారణం రాబట్టలేక పోయాను ... శేఖర్! నువ్వు జీవితపు పోరాటంలో ఓడిపోయావా? బాధల బరువుతో నీ మనస్సు నుగ్గిపోయిందా? నిన్ను సమాజం దుఃఖపెట్టిందా? నీ ఆశల పక్షులకు నైరాశ్యం పంజరాలు నిర్మించిందా? నీ మనస్సు వికలం కావటానికి కారణ మేమిటి, శేఖర్?

శేఖర్ : ఏమీ లేదు. చిన్నప్పుడు — గోల చెయ్యకుండా ఒక చోట కూర్చునే నన్ను చూసి ముద్దుగా 'పిచ్చి సన్నాసి' అనే వాడు మా నాన్న. ఇప్పుడు నేను నిజంగా పిచ్చివాణ్ణి కావలసి వచ్చింది.

డాక్టర్ : కావలసి వచ్చిందా? అంటే?

శేఖర్ : (పక్కకు తిరిగి చొక్కాతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటాడు.)

సం/క్రాంతి పండుగకు, వివాహములకు శుభకార్యములకు
క్రొత్తరకముల పట్టుచీరలు వచ్చియున్నవి. దయచేయండి!

లక్ష్మీ సిల్క్ బజార్ ఫోన్: 50312

న్యూ మార్కెటింగ్ కాంప్లెక్సు, తిలక్ రోడ్, మంజు కేఫ్ ఎదుట, అబిడ్స్, హైదరాబాదు.
కాంచీపురం చీరలు, పావడాలు మా ప్రత్యేకత. ధర్మవరం, పోచంపల్లి, బెనారస్,
బెంగుళూరు, ఆరణి, షిఫాన్, చినాస్, జార్జెటు, గద్వాల్, కళాక్షేత్ర,
శాంతినికేతన్ మరియు అన్ని రకముల మిల్ చీరలు,
కాటన్ చీరలు మా వద్ద లభించును.

డాక్టర్ : చెప్పు, శేఖర్! ఇంకా చెప్పు. నిన్ను మామూలు మనిషిగా చెయ్యటానికి నీ మాటలు నాకు ఉపయోగిస్తాయి ... ఏడుస్తున్నావా? (అంటూ శేఖర్‌కు ఎదురుగా వెళతాడు. శేఖర్ చొక్కా కింద దాచుకున్న కాగితాలు కనిపిస్తాయి.) ఆ కాగితా లేమిటి?

శేఖర్ : ఏమీలేదు. (దాచబోతాడు.)

డాక్టర్ : ఆ కాగితా లేమిటి? నాకు చెప్పవూ? నా శేఖర్ బాబు చాలా బుద్ధిమంతుడు. చెబుతాడు కదూ?

శేఖర్ : ఇది ... ఇది ... ఇది నా జీవితం.

డాక్టర్ : నీ జీవితమా? అదేమిటి?

శేఖర్ : ఎవ్వరూ ఊహించటానికి కూడా వీల్లేని కొన్ని విచిత్రాలు నా జీవితంలో జరిగాయి. వాటికి కారణం ఏదో అజ్ఞాత శక్తి. ఆ శక్తే నా చేత [illegible] రాయించింది.

డాక్టర్ : అంటే? కాస్త వివరంగా చెప్పు.

శేఖర్ : ఏం లేదు. ఏ ప్రశ్నం అడక్కండి. నే నింకేం చెప్పలేను.

డాక్టర్ : పోనీలే. ఏం చెప్పద్దుగానీ, ఆ కాగితా లిట్లా ఇయ్యి.

శేఖర్ : (దాచిపెట్టుకుంటూ) ఇది మీ కిస్తే నేను మాట తప్పినవాణ్ణవుతాను.

డాక్టర్ : ఏం మాట? ఎవరి కిచ్చావు?

శేఖర్ : అదంతా దీనిలో ఉంది. అదీ చెప్పను.

డాక్టర్ : అది నా కిస్తే నీ జీవితం ఒక పద్ధతి మార్గంలో నడవటానికి నేను తోడ్పడతాను.

శేఖర్ : ఏమీ వద్దు. నేను అన్యాయం చెయ్యలేను. దీన్నివ్వను.

డాక్టర్ : నువ్వు పిచ్చివాడివి కావు. కాదని నలుగురూ తెలుసుకోవాలనే కోరిక నీకు లేదా?

శేఖర్ : నన్ను బలవంత పెట్టకండి.

డాక్టర్ : ఈ వాతావరణంలో ఉండి ఉండి నీకు నిజంగా పిచ్చెక్కుతుంది. అప్పుడు ఏశాస్త్రవేత్తా ప్రయోజనం ఉండదు. పిచ్చిని ఒకట్రెండు నీ [illegible] తోనే చిచ్చు పెట్టుకుంటావో, మనసు మార్చుకుంటావో ఆలోచించుకో.

శేఖర్ : (బాగా ఆలోచించి) పోనీ. ఒక పని చేద్దామా?

డాక్టర్ : [illegible] ఏమి అది?

శేఖర్ : ఇది ఒక నాటకం. నా జీవిత నాటకం. దీన్ని మనిద్దరం కలిసి ప్రదర్శిద్దామా? అదే నంటే ఇస్తాను.

డాక్టర్ : ఓ! నేను సిద్ధం. ఏదీ అది?

(శేఖర్ ఇస్తాడు. డాక్టర్ చదువుతుంటాడు. లైట్లారిపోయి కాస్సేపటికి వెలుగుతాయి. కిటికీ స్థానంలో డోర్ కర్టెన్ ఉంటుంది. టేబులు కుడి ప్రక్కకు మారింది. కుర్చీ దానికి ప్రక్కనుంది. టేబులు మీద పళ్ళెంలోని చేగోడీల్లాంటివి ఎడంచేత్తో తీసుకుని నెమ్మదిగా తింటూ కుర్చీలో కాళ్ళు పెట్టుకుని కూర్చుని— కరణం దుస్తుల్లో ఉన్న డాక్టరు— ఏదో వ్రాసుకుంటున్నాడు.)

శేఖర్ : ([illegible] వేషంలో ఉన్నాడు. నెమ్మదిగా ప్రవేశించి) కరణంగారూ!

కరణం : [illegible]

శేఖర్ : (కాస్త [illegible]) కరణం గారూ!

కరణం : ఎవ్వరు [illegible]!

శేఖర్ : బాబుగారూ!

కరణం : ఎవరయ్యా, జిడ్డులాగా పట్టుకుని ...

శేఖర్ : నేనండీ.

కరణం : (చూస్తూ వగం లేచి కూర్చుని) బాబోయ్! దెయ్యం! శ్రీఆంజనేయం ప్రసన్నాంజనేయం.

శేఖర్ : (బుజాలు పట్టుకుని సరిగా కూర్చోబెట్టి) ఎక్కడ? దెయ్యం ఎక్కడ?

కరణం : (అనుమానంగా చూసి బుజాలు దులుపుకుని) ప్రభా దివ్యకాయం!... నీ ... నీ ... నీవు ...

శేఖర్ : నేనే. నేను వెంకణ్ణి, బాబుగారూ!

కరణం : ప్రకీర్తి ప్రదాయం! భజే వాయుపుత్రం! ... ఆ! వెంకడివే?

శేఖర్ : అవును, బాబుగారూ!

కరణం : భజే ... అంటే ... భజేవాలగాత్రం! ... ఆ మునలి సుబ్బడి కొడుకు మొద్దు వెంకణ్ణి వంటావు!

శేఖర్ : అవును, బాబుగారూ! తమ పెట్టె వాడు సుబ్బడు లేడూ? వాడి కొడుకుని. వెంకణ్ణి.

కరణం : అట్లానే కనిపిస్తున్నావు. అందువే కాళ్ళు, చేతులూ అద్దం లేదు. [illegible] రూపం!

శేఖర్ : అంత భయమెందుకు, బాబుగారూ?

కరణం : భయమా? అబ్బో! భయమెందుకు?... ఇప్పుడు [illegible] నిన్ను [illegible] ఈ [illegible] కూడా [illegible] ఉన్నాయి.

శేఖర్ : ఏమిటి, బాబుగారూ, తమ [illegible]?

కరణం : [illegible]! నే [illegible]?... కానీ, [illegible]! [illegible] వెంకణ్ణి [illegible]!

శేఖర్ : [illegible] లేదూ?

కరణం : [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible]?

శేఖర్ : నేను చచ్చిపోయానా?

కరణం : అవును. ఏదో యుద్ధంలోకి వెళ్ళావుగా? అక్కడ విమానం కూలి చచ్చిపోలేదూ?

శేఖర్ : నేనా?

కరణం : కాకపోతే నేనా?

శేఖర్ : [illegible]!

కరణం : [illegible]! [illegible] అంత మాట అనేసెయ్యటమే! ఈ [illegible] ఉంటుంది.

శేఖర్ : [illegible]

కరణం : [illegible] ఈ [illegible] వాడినా? [illegible]

శేఖర్ : [illegible] ఆశ్చర్యం మేసింది.

కరణం : ఆశ్చర్యమే [illegible] ... [illegible]?

శేఖర్ : ఆఁ!

మువ్వురూ మూడు దిక్కులు

చిత్రం— [illegible] [illegible]

కరణం : నెల రోజుల క్రితం విమాన ప్రమాదం జరిగిందా?

శేఖర్ : ఆఁ!

కరణం : మరింకా నువ్వు చచ్చిపోలేదంటూ వేమిటి? అసలా మాట కొస్తే నువ్వు మిలిటరీలో చేరిన వెంకటవేనని నమ్మకం ఏమిటి?

శేఖర్ : (జేబులు వెతుక్కుంటూ) మాకు మిలిటరీలో ఇచ్చే నేమ్ ప్లేట్ ఉందిగా?

కరణం : ఇంకా అదొకటి తగలడ్డదీ, నా ప్రాణానికి? ఏదీ, దాన్నిలా పారేయ్— చూద్దాం.

శేఖర్ : (వెతికి జేబులోనుంచి తీసి ఇస్తాడు.)

కరణం : (దాన్నీ, మనిషినీ మార్చి మార్చి చూసి) అదీ కథ! అసలు నువ్వు దీన్ని సరిగ్గా చూశావా? అహాఁ! నువ్వేం చెప్ప నక్కర్లేదులే. చూడలేదని తెలుస్తూనే ఉంది. దీనిలో ఏముందో తెలుసా? నీ పేరు శేఖరట!

శేఖర్ : శేఖరా! నేను వెంకణ్ణి, బాబుగారూ!

కరణం : మళ్ళీ అదేమాటా? వెంకడు చచ్చిపోయి నెలయింది. అట్నా అని పై నుంచి కాగితం కూడా వచ్చింది.

శేఖర్ : నేను చచ్చిపోయానా?

కరణం : అవును. ప్రభుత్వం వారి నిర్ణయం ప్రకారం నువ్వు చచ్చిపోయావు. ప్రభుత్వం మాట తల దాల్చవలసిన నా ఉద్దేశంలో నువ్వు నిస్సందేహంగా చచ్చిపోయావు. ఇప్పుడొచ్చి నేను బతికే ఉన్నానూ అంటే ఎవరొప్పు కుంటారు, చెప్పు?

శేఖర్ : ఎదురుగా కనిపిస్తుంటే నన్ను పట్టుకుని చచ్చిపోయా వంటారేం, బాబుగారూ?

కరణం : కాగితంరా, కాగితం! ఈ కనిపించేదంతా మాయ. కాగితముందే... అదొక్కటే శాశ్వతం. దానికి మరి తిరుగు లేదు. కొంతలేసి రాళ్ళు పాతేసి వస్తే. సరే సరే. ఆ విషయం తరవాత చూద్దాంగానీ, నువ్వు సరాసరి ఇక్కడికేనా రావటం?

శేఖర్ : అవును, బాబుగారూ! రైలు దిగి ఇదే రావటం. డొంకదారిలో కూడా మనూరి వాళ్ళు ఎవళ్ళూ కనిపించలేదు. తమరి ఇంట్లో ఇంకా దీపం వెలుగుతూంటే, కనిపించి దణ్ణం పెట్టి వెళదామని ...

కరణం : దణ్ణం కాదు — నాకు తల కొరివి పెట్టటానికొచ్చావు.

శేఖర్ : నే నెందుకు, బాబుగారూ తమరికి కొడుకు లున్నారుగా?

కరణం : ఛ! నోర్ముయ్! ... ఇంతకూ నమ్మకంగా ని న్నెవరూ చూడలేదంటావు!

శేఖర్ : లేదు, బాబుగారూ! ఏం?

కరణం : ఏముందీ? ఎవ్వరూ చూడలేదు కాబట్టి బతికిపోయావు. లేకపోతే, ఏ దెయ్యమో అనుకుని ఊళ్ళోవాళ్ళందరూ రాళ్ళేసి ఈ పాటికి నిన్ను చంపేసి ఉందురు ... నీకు తెలియదుగాని ఒరే, ఆ మధ్య మనూరి కిట్టాగాడి దెయ్యమొచ్చి మూడు గొర్రెపోతుల్ని మెడ కొరికి చంపేసింది. ఊళ్ళోవాళ్ళు బల్లాలూ, బరిసెలూ పట్టుకుని వెంటబడేసరికి... ... ఓహో! ఏం చెప్పను! ఒకటే పరుగు. పొలిమేర దాటిన తరవాత ఒక్కసారి అది వెనక్కి తిరిగి కళ్ళెర్రజేసి చూసింది — అబ్బ! తలుచు కుంటేనే గుండె జలదరించి పోతున్నది. ఆ దెబ్బతో నంటేంటూ అంటవేయ సన్నాహ మనుకో. ఇంతకీ చెప్పొచ్చే దేమిటంటే, అప్పట్నుంచి దయమంటే సరి, మన వాళ్ళు నలుచుకుతినటానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు.

శేఖర్ : నన్నుచూసి దెయ్యమ నెందు కనుకుంటారు, బాబుగారూ? నే నూళ్ళో అందరికీ తెలుసుగా?

కరణం : నీ కర్థం గావటంలేదు గానీ, అక్కడే ఉంది చిక్కంతా. నువ్వు—ఊళ్ళో అందరికీ తెలుసు. మధ్యంతరంగా చచ్చిపోయిన వాళ్ళు దెయ్యాలవుతారని తెలుసు. మరి, నువ్వేమో విమాన ప్రమాదంలో చచ్చిపోతివి.

శేఖర్ : నేను చచ్చిపోవట మేమిటి, బాబుగారూ?

కరణం : ఏదో సామెత చెప్పినట్టు ... అంతా విని మళ్ళీ మొదటి కొచ్చావ్?

శేఖర్ : అదికాదు, బాబుగారూ! నేను చచ్చిపోలేదని తమరు చెప్పొచ్చుగా?

కరణం : నువ్వెంత అమాయకుడివిరా! నేను చెప్పేదాకా అసలు వినవస్తారా? అవూ, నేను చెప్పినంతమాత్రాన నమ్ముతారా?

శేఖర్ : మనూళ్ళో మీ మాట కెదురేమిటి, బాబుగారూ?

కరణం : అదంతా వెనకటి మాట. నీకు తెలియదుగానీ, మనూరు చెడిపోయిందిరా.

హృదయపూర్వక సంక్రాంతి శుభాకాంక్షలు

నానబెట్టిన ఆహారధాన్యాలను రుబ్బు మెషినులు

(SOAKED FOOD GRAINS GRINDING MACHINES)

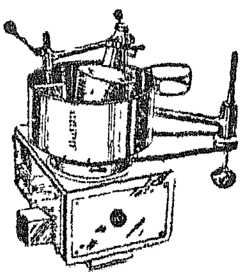

* మా మినీ రకం గ్రైండర్లను మీ ఇంట్లో అమర్చుకొనండి. ఇవి ఇళ్ళలో వాడకానికి ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడినవి. మోటారుతోసహా గ్రైండరు ఖరీదు రు. 1,600/- లు మాత్రమే. నెలసరి విద్యుచ్ఛక్తి బిల్లు రు. 2/— ల లోపలే ఉంటుంది.
* హోటళ్ళు, హాస్టళ్ళు, కాంటీన్లకు వేరు వేరు నమూనాలు ఒంటి గ్రైండరువి, జంట గ్రైండర్లవి ఉన్నవి.
* ఈ గ్రైండర్లను వ్యాపార నిమిత్తములకుకూడ పెట్టుకొనవచ్చును. వీటితో నిరుద్యోగులు ఇంటివద్ద ఉండే మంచి ఆదాయము పొంద గలరు.
* చిక్కు పెట్టకుండ పనిచేసేట్లు మంచి గ్యారంటీతో అమ్మబడుతున్నవి.

మేము రోటరీ సానె మరలు, ఆయిల్ ఎక్స్పెల్లర్లు, పిండి మరలు, మిరపపొడి మెషినరీ, సేమ్యా మెషినరీ, కాఫీగింజల గ్రైండర్లు మరియు రోష్టర్లు, పాప్‌కారన్ మెషినులు, ఉర్లగడ్డ చిప్స్ తయారుచేయు మెషినులు, పీగడతీయునవి, వేరుశనగ పొట్టు తీయునవి, ఎలెక్ట్రిక్ మోటార్లు వగైరా కూడ సప్లయి చేయుచున్నాము. ఈ మెషినులను మేము ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వపు స్వయం ఉపాధి పథకముల ద్వారా సప్లయి చేయుచున్నాము.

బూటకపు ఏజంట్లవల్లను, మాయ కంపెనీలవల్లను మోసపోకండి. సరాసరి మాతో వ్యవహరించండి.

వివరాలకు వ్రాయండి లేదా విచ్చేయండి!

శ్రీ బాలాజీ మిల్ స్టోర్స్,

ఫోన్లు: షోరూం: 77327 నివాసం: 70503

145/ఏ, రాష్ట్రపతి రోడ్డు, గుజరాతీ హైస్కూలుకు ఎదురుగ, సికింద్రాబాద్ — 500003.

పెద్దంతరం చిన్నంతరం లేదు. మొన్నటికి మొన్న — తోట కెళ్ళి నిమ్మకాయలు కోయించు కొస్తున్నానా ...

శేఖర్ : తమకు నిమ్మకాయ లెందుకు, బాబుగారూ?

కరణం : తలంటుకోవటానికి! చెప్పేది వినేడువ్. ఆఁ! వస్తున్నానా? ఆ కుంటి పుల్లయ్య లేడూ — వాడు నా ఎదురేట అంటాడు — నేను రాసేవన్నీ తప్పుడు లెక్కలంట!

శేఖర్ : తప్పుకదూ? అట్లాంటి మాట లెదట అనవచ్చునా?

కరణం : ఆఁ! అవునురా. రాస్తాను. ఆర్. ఐ. దగ్గిర్నుంచి ఆఫీసరుదాకా ఊళ్ళో కొచ్చిన ప్రతి వాడూ నా నెత్తిని ఆపుదం రాస్తుంటే, నే నెట్లా అఘోరించేది?

శేఖర్ : అదేమిటి, బాబుగారూ?

కరణం : వాళ్ళకు కోళ్ళు, కొక్కిరాయిలు సరఫరా చెయ్యటానికే చాలదు నా కొచ్చే జీతం. నేనూ, నా కుటుంబమూ బలికి చావాలా?

శేఖర్ : మరేం చేస్తారు, బాబూ?

కరణం : ఆఁ! నా ఏడుపేదో నే నేడుస్తాను ... అదంతా ఇప్పుడెందుగ్గానీ, పెద్దవాణ్ణి, నే చెప్పిన మాట విను. తొందరగా ఇక్కణ్ణుంచి దయ చెయ్యి. ఎవరి కంటా పడకుండా వెంటనే ఊరొదిలి వెళ్ళిపో. ఒరేయ్! ఈ పరిస్థితుల్లో నువ్వు ఎక్కడన్నా వెంకణ్ణని చెప్పుకున్నావా, సైన్యంలో నుంచి తప్పించుకు వచ్చావని పోలీసులు పట్టుకుంటారు.

శేఖర్ : నన్ను డిస్‌ఛార్జి చేశారుగా?

కరణం : వెధవ తర్కం, వెధవ నువ్వూను. అన్నిటికీ అనుమానమేమిట్రా, చెయ్యి తడపని రిజిస్ట్రారాఫీసు కుమాస్తాలాగా. చూడు — చావవలసిన వాడు బతికితే, దేవుడంతటి వాడికే కోపం. ఇక మానవ మాత్రులు పోలీసు లనగా ఎంత?

శేఖర్ : ఐతే నిజంగా పట్టుకుంటారా?

కరణం : నిజం కాకపోతే నీతో సరసా లాడుతున్నా ననుకుంటున్నావా? గవర్నమెంటు కాగితాని కెదురేమిటి? దస్తూరీ స్వహస్తమైతే సాక్షి సంతకంతో అవసర మేమిటి? పట్టుకుని జైల్లో పెట్టి పీపు చిట్లగొడతారు. తాట వలిచేస్తారు. ఏ కీలు కా కీలు విరిచేస్తారు.

శేఖర్ : అమ్మో!

కరణం : మరేమనుకున్నావు! కాబట్టి ... మరెక్కడికన్నా వెళ్ళి శేఖరనే పేరుతోనే ఏదన్నా ఉద్యోగం చూసుకో. మిలిటరీ నుంచి వచ్చిన వాడికి తప్పకుండా దొరుకుతుంది. శేఖర్‌గానే హాయిగా బతకచ్చు. నీ మేలుకోరి చెబుతున్నాను. పో! నీ పేరెక్కడన్నా బయట పెట్టావో — తెలుసుగా?

శేఖర్ : సరే. వెళతాను, బాబుగారూ! కానీ, ఇన్నాళ్ళ తరవాత తిరిగి వచ్చాను. అమ్మనీ, నాన్ననీ చూద్దామని ఎంతో ఆశతో వచ్చాను. ఒక్కసారి వాళ్ళను చూడకుండా ఊరు వదిలిపో బుద్ధి వెయ్యటం లేదు.

కరణం : బుద్ధివెయ్యటం లేదూ? వెయ్యదు. ఎందుకు వేస్తుంది? అసలు బుద్ధనేది ఒకటి ఉంటేగదా వెయ్యటానికీ, వెయ్యకపోవటానికీ. నేను నెత్తిన నోరు పెట్టుకుని చెబుతుంటే నీ కర్థం కాదేంరా? కాలదోషం పట్టిన ప్రామోటులా వెధవ మొహం, నువ్వూనూ. ఎవరన్నా చూస్తే ఎంత ప్రమాదం, ఏం కథా? ఒకవేళ నీ అదృష్ట వశాన మనిషనే అనుకుంటూ ఉసుకో! కానీ, నీ విషయం నోరు దాటితే ఊరు దాటుతుంది. ఇక పోలీసులు తతంగం ఉండనే ఉన్నది.

శేఖర్ : ఏమైనా వాళ్ళను చూడకుండా నేను వెళ్ళలేను, బాబుగారూ! పోనీ, నే నిక్కడే ఉంటాను. కబురుపెట్టి మా వాళ్ళను పిలిపించండి. ఒక్కసారి చూసి వెళ్ళిపోతాను. ఈ మాత్రం సహాయం చేసి పెట్టండి, బాబుగారూ!

కరణం : ఒరేయ్, వెంకడూ! ఎట్లాగూ ఊరొదిలి వెళ్ళిపోయేవాడివి కదా, విషయం తెలిపి నిన్నెందుకు బాధపెట్టాలీ అని ఇంత దాకా ఊరుకున్నాను. నువ్వే చెప్పేదాకా ఊపిరాడ నివ్వటం లేదు ... నువ్వు చచ్చిపోయావని విని మీ నాన్న ఆ దిగులుతో ప్రాణాలు వదిలాడు. మీ అమ్మకూడా ఆ రోజే మాలపల్లి నూతిలో దూకి ఆత్మహత్య చేసుకుంది.

శేఖర్ : అమ్మా, నాన్నా చచ్చిపోయారా? ... అమ్మా, నాన్నా చచ్చిపోయారా? ఎన్నాళ్ళయింది?

కరణం : ఏడీ — అంతా ఒక వారమయింది. నలుగురూ చందాలు వేసుకొని

ఇద్దర్నీ మట్టి చేశారు.

శేఖర్ : అమ్మా, నాన్నా నేను చచ్చిపోయానని తెలియగానే ప్రాణాలు వదిలారా? అంతగా ప్రేమించుకున్న వాళ్ళు ఒక్కసారి కూడా నన్ను కనిపించి చెప్పకుండా పోయారా? నాన్న నన్ను చూసి ఎంతో ఆనందపడతాడనుకున్నాను. అమ్మ ఎంతగానో మురిసిపోతుందనుకున్నాను.

కరణం : నీ పురాణం ఆపరా.

శేఖర్ : ఐనా, నాకు తెలుసు — అమ్మా, నాన్నా నేను గానటం తెలుసుకుని సమాధుల్లోనుంచే చిరునవ్వులు చిందిస్తూ ఉంటారు. వాళ్ళు నన్ను చూస్తూనే ఉంటారు.

కరణం : ఒరేయొరేయ్! మరీ లంకల గొలుసు కదిల్చినట్లు అనేమిట్రా? కాస్త నెమ్మదిగా మాట్లాడు. నీకు పుణ్యముంటుంది.

శేఖర్ : బాబుగారూ! చచ్చిపోయిన వాళ్ళు దేవుళ్ళవుతారు గదూ? మా అమ్మ చెప్పేది.

కరణం : నువ్వుమాత్రం దయ్యానివై పట్టుకుని నన్ను పీడిస్తున్నావు.

శేఖర్ : అమ్మా, నాన్నా నన్ను తలుచుకుని ఎంతగా బాధపడ్డారో! వాళ్ళను చూడటానికి ఎట్లాగూ నోచుకోలేదు. కనీసం వాళ్ళను పాతేసినచోటు నన్నా ఒక్కసారి చూడనివ్వండి, బాబుగారూ!

కరణం : పొద్దున్నే లేచి ఎవరి మొహం చూశానోగానీ, ఏం గొడవ తెచ్చి పెట్టావురా, భగవంతుడా?

శేఖర్ : ఇప్పుడేం జరిగింది, బాబుగారూ?

కరణం : ఇంకేం జరగాలి? నువ్వు ఊళ్ళో వాళ్ళకు కలిసిపిస్తే అందరూ కలిసి నన్ను పీక్కు తినరూ?

శేఖర్ : దానికీ, దీనికీ ఏం సంబంధం, బాబుగారూ?

కరణం : ఒరేయ్, వెంకడూ! చెప్పకేం? మీ నాన్న మంచాన పడి ఉండగా నీ వార్త

వనసీమ — చిత్రం— టి. వి. ఎస్. మూర్తి (తెనాలి)

వచ్చింది. నా డికీ విషయం చెప్పనే అందరూ అన్నారు. నాడే గుండె పొరపాటయి పోయింది. ఉపకారానికి పోతే అపకార మెదురైనట్లు — ఏదో పాపం నీ వార్త చెపిదాం గదా అని చెబితే — వాడు కస్సు మంటున్నాడు. ఇప్పుడు నువ్వు కనిపించవో — అబద్ధపు వార్త చెప్పి మీ అమ్మనూ, నాన్ననూ నేనే పొట్టన పెట్టుకున్నా ననగలరు.

శేఖర్ : దానికి తమరేం చేస్తారు, బాబుగారూ? తమరేం కావాలని కల్పించలేదు కదా?

కరణం : ఆ నూత్రం వివేకం అందరికీ ఉంటేనా? అవతలి వాళ్ళకి నిజమేదో తెలిసిందా, నా ఇంట్లో ఎముక లేరేస్తారు. బాబ్బాబూ! నీ కాళ్ళు పట్టుకుంటానురా.

శేఖర్ : ఛ ఛ! అదేం మాట, బాబయ్యా! మీ రెక్కడ, నే నెక్కడ?

కరణం : నే నిక్కడే. నువ్వు మాత్రం నా పీక మీద.

శేఖర్ : అంత బెంబేలు పడతారేం, బాబూ? నే నున్నాగా, జరిగిన విషయం నలుగురికీ చెప్పలేదా?

కరణం : ఇంకా నలుగురికి చెప్పి నన్ను నగుబాటు చెయ్యటం.

శేఖర్ : మరేం చెయ్యమంటారు, బాబుగారూ?

కరణం : నా పీక పిసుకు. ఒరేయ్! నన్ను చూస్తే నీకు జాలివెయ్యటం లేదూ? ఏదో కొన ఊపిరితో బతుకుతున్నానుగానీ, ఈ వేళ్టితో నా బతుకు బండలై పోయిందిరా, బాబోయ్!

శేఖర్ : అట్లా ఆధైర్య పడకండి, బాబుగారూ!

కరణం : ఇంకా ఆధైర్యమేమిటి, అంతా అయిపోతే. రేపటి సూర్యుణ్ణి చూసే అర్హత నాకు లేదు. మోసే వాళ్ళు నలుగురూ నడుం వలసిందే తప్ప లేవు పిడికి తీసి నడవలేను గదా?

శేఖర్ : అట్లాంటి మాట లనకండి, బాబుగారూ! మీకేం భయం లేదు.

కరణం : అమ్మో! నా పెళ్ళాం పిల్లల్ని తలుచుకుంటూంటే నా కడుపు తరుక్కుపోతున్నది. ఒరేయ్! నా అప్పుడు సమయం జరిగిపోతున్నాను. నీకు తల్లీ, తండ్రీ ఎట్లాగూ లేరు. నా వాళ్ళను కూడా అనాధలుగా చెయ్యకురా. నాకోసమన్నా పోరా! నీకు పుణ్య ముంటుంది ఇక్కణ్ణుంచి పోరా! ఊరు వదిలి వెంటనే వెళ్ళిపోరా!

(శేఖర్ భయంభయంగా వెళ్ళిపోతూంటాడు. లైట్లార్పిపోయి కాస్సేపాగి వెలుగుతాయి. కిటికీకి ఊచలున్నాయి. టేబులూ, కుర్చీ కిటికీ కిందనే ఉన్నాయి. శేఖర్ కనుపు చిమ్ముతున్నాడు. వాకిలిదాకా వచ్చి కాస్త విసురుగా చిమ్మాడు.)

మేనేజర్ : (వస్తూ) యూ స్కౌండ్రల్! ఏమి టీ పని?

శేఖర్ : చిమ్ముతున్నాను, సార్! అరె — మీ మీద పడిందా? ఉండండి (చేతి రుతో పాంట్ దులుపుతాడు.)

మేనేజర్ : ఛీ! నీలాంటి స్టుపిడ్ని — అంటే మొద్దు వెధవని — ఆఫీసులో గుమాస్తాగా వేసుకోవటం నాదే పొరపాటు ... ఈ వేళ డైరెక్టరుగారు వస్తారని చెప్పానా?

శేఖర్ : చెప్పారు, సార్! అందుకే, స్వీపర్ రాకపోతే నేనే శుభ్రం చేస్తున్నాను.

మేనేజర్ : (ప్యాంటు దులుపుకుంటూ) వాడు చేసిన మర్యాద అయినది చేస్తావా?

శేఖర్ : అప్పుడుదా చేస్తానండి.

మేనేజర్ : ఓ! నో‌ర్సెన్స్! ఆయన ఈ పూట రావడం లేదు కాబట్టి సరిపోయింది కానీ ... ఓ! అనెక్స్‌పెక్టెబుల్! నాతోపాటు వచ్చి ఉంటే ఆయన ఏమనుకుంటాడు?

శేఖర్ : మొత్తం ఊడ్చేసిన తరవాత లోపలికి వద్దా మనుకుంటారు.

మేనేజర్ : ఓరి బుర్రతక్కువ సన్నాసీ! గుమాస్తావి నువ్వు కుర్చీలో కూర్చుని మేనేజర్ని నేను బల్లలు తుడుస్తూ ఉంటే ఎలా ఉంటుంది?

శేఖర్ : పని తొందరగా అయిపోతుంది, సార్! (గడ్డ అందిస్తూ) మీరు తుడుస్తారా?

మేనేజర్ : ఛీ ఛీ ఛీ ఛీ! ప్రతి మనిషికీ ఒక డిగ్నిటీ — అంటే హోదా — ఉంటుంది. అంతకు తక్కువ పనులు చెయ్యడం డిగ్రేడ్. అంటే

గ్రామ్స్: "కామాక్షి సిల్క్స్" ఫోన్: 77375

సంక్రాంతికి ప్రత్యేక రిబేటు

15—1—77 వరకు 10% + 10% రిబేటు ఇవ్వబడును

స్త్రీల సౌందర్యపోషణానికి వలయు అసలైన వెండి జరీతో తయారయిన

కంచి పట్టు చీరలు, లంగాలు

కంచి ధరలకే విజయవాడ బ్రాంచిలో లభించును.

అసలైన వెండి జరీతో తయారయిన సేలం పంచెలు, కండువాలు, రెక్కచాపులు, చీరలు

సేలం ధరలకే మా విజయవాడ బ్రాంచిలో లభించును.

కంచి కామాక్షమ్మ పట్టు చేనేత కో-ఆపరేటివ్ సొసైటీ లిమిటెడ్ - G. 1612

హెడ్డాఫీసు: 168-ఎ, గాంధీ రోడ్డు, కంచి.

బ్రాంచీలు: మసీదు వీధి, ఏలూరు రోడ్డు, విజయవాడ-520002. ✱ 27, 2-వ అగ్రహారం, సేలం-1.

1—1—77 నుండి 10—2—77 వరకు జరిగే హైదరాబాదు ఎగ్జిబిషన్‌లో మా స్టాలును దర్శించండి.

కె. ఎస్. పార్థసారథి, అధ్యక్షులు.

టి. ఆ. జ్ఞానసుందరం, బి.ఏ., కార్యదర్శి.

SAVITA

గౌరవహీనం, అమర్యాద, అవమానం. గుమాస్తా చీపురు పట్టుకుని ఊడుస్తూంటే ఆఫీసు పరువు దిగజారిపోతుంది.

శేఖర్ : మన ఆఫీసు మనం ఊడ్చుకుంటే తప్పేమిటి, సార్?

మేనేజర్ : అమ్మమ్మమ్మ! తప్పేం లేదు. దాన్నే ఇకనామిక్స్‌లో డిగ్నిటీ ఆఫ్ లేబర్ అంటారు. అంటే శ్రమ గౌరవం. ఐతే, ఇది ఉపన్యాసాలు దంచడానికి ఉపయోగిస్తుంది కానీ, చెయ్యడం మొదలు పెడితేనే చికాకు.

శేఖర్ : అదేమిటి, సార్? చెయ్యటానికి వీలుగాని దాన్ని గురించి చెప్పటం ఎందుకు?

మేనేజర్ : అక్కడే ఉంది గమ్మత్తు. ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా తేలిక సలహా ఇవ్వడం; అన్నిటికన్నా కష్టం దాన్ని అమలు పరచడం — అన్నాడు వెనకటికో మహాకవి. పొలిటీషియన్ అన్న వాడు అప్పుడప్పుడు అలాటి సలహాలు ప్రపంచం మీద పారేస్తూ ఉండాలి. యూనివెర్సల్ బ్రదర్‌హుడ్ — అంటే విశ్వమానవ సౌభ్రాతృత్వాన్ని సాధించాలంటే మానమంతా ఏం చెయ్యాలో తెలుసా? తెల్లవారగానే పాచి మొహంతో కాఫీ తాగాలి.

శేఖర్ : (విస్తుపోయి తేరుకుని) అవును, సార్! ముళ్ళు గుచ్చుకోకుండా ఉండా లంటే గొడుగు వేసుకోవాలి గదా?

మేనేజర్ : ఆఁ! ఏమో అనుకున్నాను. నువ్వు కూడా జోకేస్తావే? గమ్మత్తుగా మాట్లాడుతున్నావులా ఉంది. కాదు. అదంతే. చలి దేశంలో ఉండడం వల్ల తెల్లవాడలా చేస్తాడు. మనమూ అలా చేస్తే ఇమోషనల్ ఇంటిగ్రేషన్—అంటే భావనా సమైక్యం కుదురుతుంది. అయినా, ఇంతలేసి విషయాలు నీ కెప్పటికీ తల కెక్కవుగానీ, ముందా చీపు రలా పారేయ్.

శేఖర్ : (చీపురు అక్కడున్న బల్లకు ఆనించి పెడతాడు.)

మేనేజర్ : (అసహనంగా) అక్కడేనా పెట్టేది?

శేఖర్ : (లోపల పెట్టి వస్తాడు.)

మేనేజర్ : గుడ్ బాయ్! ఇప్పుడు నీతో ఓ ఇంపార్టెంట్ ఎఫైర్ — అంటే ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలి.

శేఖర్ : చెప్పండి, సార్!

మేనేజర్ : చెబుతాను. కానీ, కాస్త ఇంట్రొడక్షన్ తగిలించకుండా సరాసరి సబ్జెక్ట్‌లోకి వెళితే నీ బుర్ర పేలిపోగలదు. ముందో ప్రశ్న వేస్తాను.

శేఖర్ : రెడీ, సార్!

మేనేజర్ : అనుకోకుండా ఎవరన్నా నీ కొక థౌజండ్ రుపీస్— అంటే వెయ్యి రూపాయలిస్తే ఏం చేస్తావ్?

శేఖర్ : నాకు వద్దంటాను.

మేనేజర్ : (తడబడి) అహాఁ! అలాకాదు. బలవంతంచేసి ఇస్తాడనుకో.

శేఖర్ : నేను తీసుకోనుగా?

మేనేజర్ : పోనీ, బై చాన్స్— అంటే ఏదోవిధంగా నీకు డబ్బు లభించిందనుకో. ఏం చేస్తావ్?

శేఖర్ : ఏం చెయ్యాలబ్బా! నాన్నా, అమ్మా ఉంటే వాళ్ళకు పంపించచ్చు. వాళ్ళా లేరాయె! నాకు అంత డబ్బు అక్కర్లేదు, సార్! మామూలు జీతం సరిపోతుంది.

మేనేజర్ : వండర్‌ఫుల్! ఆశ్చర్యంగా ఉంది. అవసరాలున్న డబ్బుల్లేని వాళ్ళను లోకంలో ఎంతో మందిని చూశానుగానీ, డబ్బున్నా అవసరాల్లేని వాడివి నువ్వొక్కడివే కనిపిస్తున్నావోయ్!

శేఖర్ : అవును, సార్, డబ్బు నేనేం చేసుకోను? మీరే చెప్పండి.

మేనేజర్ : అప్పే అదేం మాటోయ్? డబ్బు ఉండాలే గానీ, అవసరాలు వాటంతటవి తన్నుకునిరావూ? నువ్వు రోజూ ఆఫీసుకు నడిచి వస్తున్నావుకదా? ఎంచక్కా ఓ సైకిల్ కొనుక్కోవచ్చు.

శేఖర్ : నిజమే, సార్!

మేనేజర్ : మంచి గుడ్డలు కుట్టించుకోవచ్చు.

శేఖర్ : అదీ నిజమే, సార్!

మేనేజర్ : ఆ చేతికి ఒక్క రిస్ట్‌వాచ్ ఉంటే ఎలా ఉంటుంది?

శేఖర్ : బ్రహ్మాండం, సార్!

మేనేజర్ : ఆ హవాయి చెప్పులు వదిలేసి బూట్లు కొనుక్కుంటే?

శేఖర్ : బాగుంటుంది, సార్! వీటిలోనుంచి ముళ్ళు కూడా గుచ్చుకుంటాయి.

మేనేజర్ : షూశాబ్? అలా కీ ఇస్తేనే తప్ప నీలో చంచలనం కలగదు. అందు వల్లేగా, నిన్ను ముద్దుగా 'వెర్రి నాగన్నా' అని పిలుచుకుంటాను!

ఆఁ! ఇంకా చెప్పు.

శేఖర్ : చేతులో డబ్బు ఉంటే మీరు లచేటట్టు ఆ ఒంట్రీ హోటల్ వదిలేసి ఉడిపీ హోటల్‌లో భోజనం మొదలు పెట్టచ్చు, సార్!

మేనేజర్ : దట్స్ గుడ్. బాగుంది. అలా దారికి వచ్చావు—ఆనందంగా ఉంది. మరి, నీకు డబ్బు రావాలంటే ఏం చెయ్యాలో తెలుసా?

శేఖర్ : ఊహూఁ!

మేనేజర్ : నేను చెబుతాను. వెరీ సింపుల్. చాలా చిన్న పని.

శేఖర్ : సార్ సార్! నాకు తెలిసిపోయింది. లాటరీ కట్టాలి కదూ?

మేనేజర్ : కాదు. నీ ఫార్చ్యూన్ — అంటే అదృష్టం అంతా నీ చేతిలోనే ఉంది.

శేఖర్ : (చెయ్యి చూసుకుంటూ) ఏది?

మేనేజర్ : అహాఁ! చేతులో అంటే చేతిలో కాదు.

శేఖర్ : అదేమిటి, సార్, తమాషాగా మాట్లాడుతున్నారే?

మేనేజర్ : అదికాదోయ్! నీ అదృష్టమంతా నువ్వు చెప్పే ఒక మాట మీద ఆధారపడి ఉంటుంది.

శేఖర్ : ఆ! ఆ! ఇప్పుడు పూర్తిగా అర్థమైంది, సార్! ఇన్‌స్యూరెన్స్ ఏజెంటు. అవునా?

మేనేజర్ : కాదు. చెబుతా విను. మన కంపెనీకి ఓ బిల్డింగ్ కట్టమని మనం ఒకరికి కంట్రాక్టు ఇచ్చాము. ఈ నెల ఒకటో తారీఖు లోగా పని మొదలు కాకపోతే కాంట్రాక్టు కాన్సిల్ అవుతుందని మన షరతుల్లో ఉంది. అతడు — పాపం! ఇంకా మొదలు పెట్టలేదు. అంటే కాంట్రాక్టు కాన్సిల్ అయినట్లే. అతనికి దానివల్ల చాలా నష్టం వస్తుంది. అందు చేత, సాయంత్రం డైరెక్టరుగారు వచ్చినప్పుడు— ఆ బిల్డింగు పని మొదలైనట్లు ఆయనకు చెప్పాలి.

శేఖర్ : ఆయన స్వయంగా చూస్తానంటే?

మేనేజరు : అనరు. ఆయనకు టైములేదు. మనం చెప్పింది నమ్ముతారు. ఐనా, ఐ విల్ లుక్ టు ఇట్. ఆ విషయం నేను చూసుకుంటాను.

శేఖర్ : మనం అబద్ధం ఎందుకు చెప్పాలి, సార్?

మేనేజర్ : ఆఁ! దీనిలో అబద్ధ మేముంది? అత రేలాగూ పని నేడో, రేపో మొదలెడతాడు. ఈ లోగా ఇది స్మాల్ ఎడ్జస్ట్‌మెంట్. అంటే చిన్న

గొబ్బెమ్మలు   చిత్రం— టి. ఎస్. బి. ఆంజనేయులు [తిరుపతి]

పర్దుబాటు. ఇది చేసి పెడితే ఏదో తన సంతోషం కొద్దీ ఓ వెయ్యి రూపాయలు నీకు ఇచ్చుకుంటా నన్నాడు.

శేఖర్ : మరి మీకు, సార్?

మేనేజర్ : నా సంగతి ... ఏదోలే ... అవన్నీ ఎందుకు? ను వ్వేమంటావ్?

శేఖర్ : అట్లా లాలూచీ పడన్నా, సార్?

మేనేజర్ : శేఖర్! ను వ్వొట్టి అమాయకుడివోయ్! అంటే వెరీ ఇన్నోసెంట్. అంటే లోకంలో ఎందుకూ పనికిరాని వాడివి. గుడ్ ఫర్ నథింగ్. అది లాలూచీ కాదు. దాన్ని ఏమంటారో తెలుసా? పీస్‌ఫుల్ కో—ఎగ్జిస్టెన్స్ అంటారు. అంటే శాంతియుత సహజీవన మన్నమాట! పాత పుస్తకాల్లో ఉంటుందే — మునుల ఆశ్రమాల్లో పులులూ, లేళ్ళూ కలిసి ఉండేవిట! అది ఆ నాటి తపస్సు వల్ల జరిగితే, ఈ నాడు డబ్బువల్ల జరుగుతుంది.

శేఖర్ : అదేమిటి, సార్!

మేనేజర్ : అదంతే. కాంట్రాక్టరు ఇంజనీరు గారి ఇంట్లో కుర్చీలో కూర్చుని కాఫీ తాగుతూ, కాలిమీద కాలేసుకుని కబుర్లు చెబుతున్నాడంటే అదేమిటి? అది డబ్బు మహాత్మ్యమోయ్! రూపాయి నోటు రెపరెప లాడిస్తే చాలు — పిల్లీ, ఎలుకా ఒకే పళ్లెంలో పాలు తాగవూ?

శేఖర్ : పోండి, సార్, మీారు మరీను!

మేనేజర్ : నిజమోయ్! డబ్బు కంత విలువ ఉంది. ధనమూలమిదం జగత్ అన లేదూ? అందాకా ఎందుకు? యాజ్ రూలర్ ఈజ్ సో పీపుల్ ఆర్ అన్నాడు శాస్త్రకారుడు. యథా రాజా తథా ప్రజా అన్న దానికి అనువాద మనుకో! ప్రభుత్వం ఏం చేస్తోంది? ఎక్కడ ఏ విధంగా వీలైతే అక్కడ ఆ విధంగా పన్నులు వసూలు చేస్తోంది.

శేఖర్ : పోనీలెండి, సార్! ఎవళ్ళో తప్పు చేస్తున్నారు గదా అని మనం కూడా చెయ్యటం ఏం ధర్మం?

మేనేజర్ : ధర్మం! ధర్మం! అధర్మం, ఏమిటోయ్? మోస్ట్ ఆర్కెయిక్ — అంటే పాచ్చిపోయిన కాయ పచ్చడి. ఈ భావాల కెప్పుడో కాలదోషం పట్టింది. ఇంకా వాటిని పట్టుకు వేళ్ళాడుతున్నామంటే బాగుపడ్డట్టే.

శేఖర్ : అదిమాత్రం నే నొప్పుకోను, సార్!

మేనేజర్ : ఒప్పుకోవు. నాకు తెలుసు. ఒప్పుకుంటే ఇలా ఎందుకుంటావ్? నీకు ఒక్కో సారి బ్రెయిన్ వాష్ చెయ్యవలసిన అవసరం కనిపిస్తోందోయ్! ఓ ట్రయల్ వేస్తాను ... అది అసలు ధర్మం, నీతి అనేవి ఎలా ఏర్పడతాయో తెలుసా? మెజారిటీ విల్ — అంటే ఎక్కువ మంది ఏ దగుసరిస్తే అదే ధర్మం. పదిహేనేళ్ళు దాటిన ఆడపిల్లకి పెళ్ళిచెయ్యకపోతే తల్లిదండ్రుల్ని కుళ్ళబొడిచేది సమాజం ఒకప్పుడు. ఇప్పుడో — ముప్ఫయ్యేళ్ళు రాకుండా పెళ్ళి చేస్తే ముక్కున వేలేసుకుంటున్నది. ఈ వేళ అవినీతి ఉన్నది రేపటికల్లా నీతి ఐయి కూర్చుంటుంది. అందాకా ఎందుకు? ఓ విషయం అడుగుతాను చెబుతావ్?

శేఖర్ : అడగండి, సార్, నాకు తెలిస్తే ఎందుకు చెప్పను?

మేనేజర్ : తెలుగులో మొదటి అక్షరం ఏమిటి?

శేఖర్ : అ.

మేనేజర్ : అవునా? దాన్ని బట్టి ఏ మర్థ మవుతుంది? ప్రపంచంలో మొదట్నుంచీ ఉన్నవి అధర్మం, అన్యాయం, అసత్యం. వాటిలోంచే నెమ్మదిగా పుట్టుకొచ్చాయి ధర్మం, న్యాయం, సత్యం అనేవి.

శేఖర్ : నిజంగానాండీ?

మేనేజర్ : మరేమనుకున్నావ్? దీన్నే లాజిక్ — అంటే తర్కం అంటారు.

శేఖర్ : బలే గమ్మత్తుగా ఉంది, సార్!

మేనేజర్ : ఉంటే ఉందిలేకానీ, చూడు మరి ... ధర్మం, నీతి అంటూ కూర్చుంటే నువ్వు ఒక్కసారిగా వెయ్యి రూపాయలు ఎలా సంపాదించగలవు, చెప్పు!

శేఖర్ : ఏమైనా, అబద్ధం చెప్పి సంపాదించే డబ్బు నాకు వద్దు, సార్! ఏ పరిస్థితులోనూ అబద్ధం చెప్పొద్దనీ, అధర్మం చెయ్యొద్దనీ మా నాన్న నాకు చెబుతూండే వాడు.

మేనేజర్ : శేఖర్! బాగా ఆలోచించుకో. థింక్ ట్వైస్ బిఫోర్ యు యాక్ట్ అన్నాడు మహాకవి. ఎవరో ఎప్పుడో అన్న చిన్న మాటకోసం సిరిరా మోకాలొడ్డడం తెలివి గలవాడి పనికాదు.

శేఖర్ : నేను చచ్చినా ఆ పని చెయ్యను, సార్!

మేనేజర్ : స్టుపిడ్! బుర్రలేకపోయేసరి. అయినా, నిన్నెవరైనా బతిమాలి వలసిన అవసరం లేనేలేదు. ఈ వ్యవహారం నేను పరిష్కారం చేస్తాను. నీ వెలా అడ్డు వస్తావో నేనూ చూస్తాను. ఐ విల్ సీ.

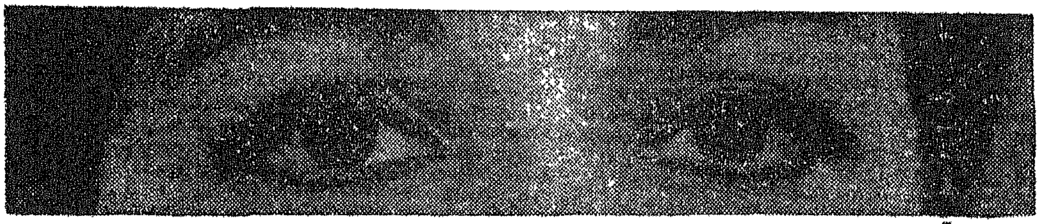

కళ్లజోడు లేకుండ మీరు కంటి చూపు పొందగలరు!

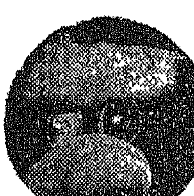

మీకు ఇంతకన్న ఎక్కువ ఆనందాన్నిచ్చేవార్త మరొకటి ఉంటుందా!

'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లను వాడండి

ఈ 'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లు హ్రస్వదృష్టి, దూరదృష్టి మరియు అఫాకి (కాంటాక్టు ఆపరేషను విమ్మట), కెరాటోకోనస్, అనిసోమెట్రోపియా, అనిసికోనియా, పాలియోపియా మొదలైన దృష్టిదోషములు కలవారికి ఉత్తమమైనవి.

'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లను మీ కంటి పాపలకు మీకుమీరే అవలీలగా పెట్టుకొనవచ్చును... తీసివేసికొనవచ్చును — కొద్దిదినముల అభ్యాసంతో, మీ కళ్లకు పెట్టుకొన్న చిన్న 'కాంటాక్ట్ లెన్స్'లు ఇతరులకు అగుపించవు. కనుక మీ సుందర ముఖంలో ఎట్టిమార్పును వుండదు.

మీ కంటి వైద్యుని సంప్రదించండి

పూర్తి వివరములకు: ఆసియా కాంటాక్ట్ లెన్స్ లేబొరెటరీ
4/1, ఆండర్సన్ రోడ్,
మద్రాసు-600 006

ఫోన్: 87865

శేఖర్ : పెద్దవారు! మీ పనికి నే నెట్లా అడ్డొస్తాను? కాని, సార్, మీలాగా అబద్ధం చెప్పొద్దు. అది మంచి పద్ధతి కాదు, సార్!

మేనేజర్ : నువ్వు నాకు చెబుతున్నావా?

శేఖర్ : అవును, సార్! ఇంకెవరికి చెబుతాను? మీ లొక్కరేగా ఇక్కడుంది?

మేనేజర్ : ఎంత పొగరు! (చెంప మీద కొడతాడు.)

శేఖర్ : నా మీద కోపంగా ఉందా, సార్? ఇంకా కొట్టాలనుంటే ఇటు కూడా కొట్టండి. కాని, కాని, సార్! అబద్ధ మాడకండి, సార్, అది చాలా తప్పు.

మేనేజర్ : (బాధగా) శేఖర్!

శేఖర్ : అవును, సార్! అబద్ధం చెప్పినందువల్ల మన కేదో లాభం కలగవచ్చు. కాని, ఒకరికి లాభం ఉందంటే దాని వల్ల వేరెవరికో నష్టం ఉండదన్న మాటేగా? ఏ పాపోటి వాణ్ణో ఇంకొకణ్ణి బాధపెట్టి మనం ప్రయోజనం పొందటం ఏం న్యాయం? మీరే ఆలోచించండి.

మేనేజర్ : నీ ఉద్దేశం మంచిదేకాని, దాన్ని అనుసరించడం చాలా కష్టం, శేఖర్! స్వార్థం వదులుకోవడం సామాన్యుడి తరమా?

శేఖర్ : ప్రయత్నం చేస్తే కదా తెలిసేది?

మేనేజర్ : అదీ సరేనంటే అనుకో. కాని, ప్రవాహానికి ఎదురీది నువ్వొక్కడివీ ఏం సాధించగలవు చెప్పు?

శేఖర్ : ఎవళ్ళకు వాళ్ళు అట్లా అనుకుంటే ఎవళ్ళూ, ఎప్పుడూ ఏమీ సాధించలేరు. నాకన్నా చదువుకున్నవారు, పెద్ద వారు. మీరే అట్లా అంటే నేనేం చెప్పగలను?

మేనేజర్: (బాధ చెంది పశ్చాత్తాపంతో) సరే, శేఖర్! జరిగిన విషయం మరిచిపో. మనసులో పెట్టుకోకు ... మొన్న మనం బుక్ చేసిన ఆర్డరు హెడ్డాఫీసుకు వెళ్ళిందా?

శేఖర్ : ఎప్పుడో పంపేశాను. మన బ్రాంచిలో ఎన్నటి కాగితం ఈవేళ్టిదాకా ఎప్పుడైనా ఆగిందా, సార్?

మేనేజర్ : అవునోయ్! ఏ రోజు కా రోజు నీ టేబులు అప్పుడే తిరుమల దిగొచ్చిన బ్రహ్మచారిలా నీటుగా ఉంటుంది గదా? ఈవేళ్టి పోస్టు వచ్చిందా?

శేఖర్ : వచ్చింది, సార్! మీ టేబుల్ మీద పెట్టాను.

మేనేజర్ : ఇలా పట్రా.

శేఖర్ : (లోపల్నుంచి ఉత్తరాలు తెచ్చి ఇస్తాడు.)

మేనేజర్ : (అన్నిటినీ చూసి అందులో ఒక ఉత్తరం చింపి చదివి అనుమానంగా, బాధగా ఉత్తరాన్నీ, శేఖర్నీ మార్చి మార్చి చూస్తూ) శేఖర్!

శేఖర్ : సార్!

మేనేజర్ : ఇలా రా.

శేఖర్ : (వచ్చి) ఏమిటి, సార్?

మేనేజర్ : నేను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను. సరిగా సమాధానాలు చెప్పాలి.

శేఖర్ : అడగండి, సార్! లెక్కలు మాత్రం ...

మేనేజర్ : ఆ ప్రశ్నలు కావు.

శేఖర్ : అట్లా అయితే సరే.

మేనేజర్ : నీ పేరేమిటి?

శేఖర్ : అదేమిటి, సార్?

మేనేజర్ : ముందు చెప్పు.

శేఖర్ : శేఖర్.

మేనేజర్ : నువ్వు మిలిటరీలో పనిచేశావా?

శేఖర్ : చేశాను.

మేనేజర్ : నీతోపాటు డిస్చార్జి అయిన పదిహేనుగురిలో విమాన ప్రమాదంనుంచి బయట పడింది నువ్వొక్కడివేనా?

శేఖర్ : అవును.

మేనేజర్ : మీ దే ఊరు?

శేఖర్ : మాది ... మాది ... గుర్తు లేదు, సార్!

మేనేజర్ : (తీక్ష్ణంగా) ఊఁ! నీకు వెంకటాపురం గోవిందయ్య తెలుసా?

శేఖర్ : ఎవరు, సార్? నా కెప్పుడూ తెలియదు, సార్! నిజంగా తెలియదు, సార్!

మేనేజరు (కాస్త ఆలోచించి) ఊఁ! విమాన ప్రమాదంలో నీ కేమైనా మతి చలించిందా?

శేఖర్ : ఏమో, సార్! దెబ్బలుమాత్రం బాగా తగిలాయి.

మేనేజర్ : (నిట్టూర్పుతో) శేఖర్! నీ మంచితనం మీద నాకు నమ్మకం కుదిరిన ఈ రోజే ఈ ఉత్తరం అందటం చాలా బాధ కలిగిస్తున్నది... మిలిటరీ నుంచి డిస్చార్జి అయి వచ్చిన శేఖర్ అనే అతడు మీ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడు. అతనికి వెంకటాపురం గోవిందయ్య అనే అతని హత్య కేసుతో సంబంధం ఉంది. అందుచేత అతన్ని వెంటనే పోలీసులకు అప్పజెప్పమని ఇన్స్పెక్టర్ జనరల్ నాకు వ్రాసిన ఉత్తరం ఇది. నా కంతా అయోమయంగా ఉంది.

శేఖర్: (నిశ్చేష్టుడై) ఈ విషయం నిజంగా నాకేం తెలియదు, సార్! మీరు నమ్మరూ?

మేనేజర్ : నేను నమ్ముతాను, శేఖర్! నువ్వేం చెప్పినా నేను నమ్ముతాను. కాని, లోకం నమ్మదు. న్యాయ దేవత నమ్ముతుంది. కాని, న్యాయస్థానం నమ్మదు. నాకుగా నేను నీ అంత మంచివాణ్ణి పోలీసుల చేతుల్లో పెట్టలేను. నీవు పారిపో, శేఖర్, వీలై నంత తొందరగా పారిపో.

శేఖర్ : ఎందుకు, సార్? నా కేమీ భయంలేదు. తప్పు చెయ్యని వాణ్ణి, ఎవ్వరూ దండించలేరు. రండి, పోలీసుల దగ్గరికి వెళదాం.

మేనేజర్ : వద్దు [illegible] న్నేసింది చాలు. ఆ పాపం కూడా నేనే ఒడిగట్టుకునేలా చే[illegible]. నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా నే నా పని చెయ్యలేను.

శేఖర్ : అయి[illegible] ళతాను. పోలీసుల దగ్గరికే వెళతాను. వెళ్ళి, జరిగింది చెప్తాను. (వెళతాడు.)

మేనేజర్ : (నిశ్చేష్టుడై చూస్తూ ఉంటాడు.)

శేఖర్ : (కాస్సేపాగి తిరిగి వచ్చి) సార్! వెళుతూ వెళుతూ చెబుతున్నాను. అబద్ధ మాడి డబ్బులు తీసుకోకండి, సార్! (వెళతాడు)

మేనేజర్ : శే ... ఖ ... ర్!

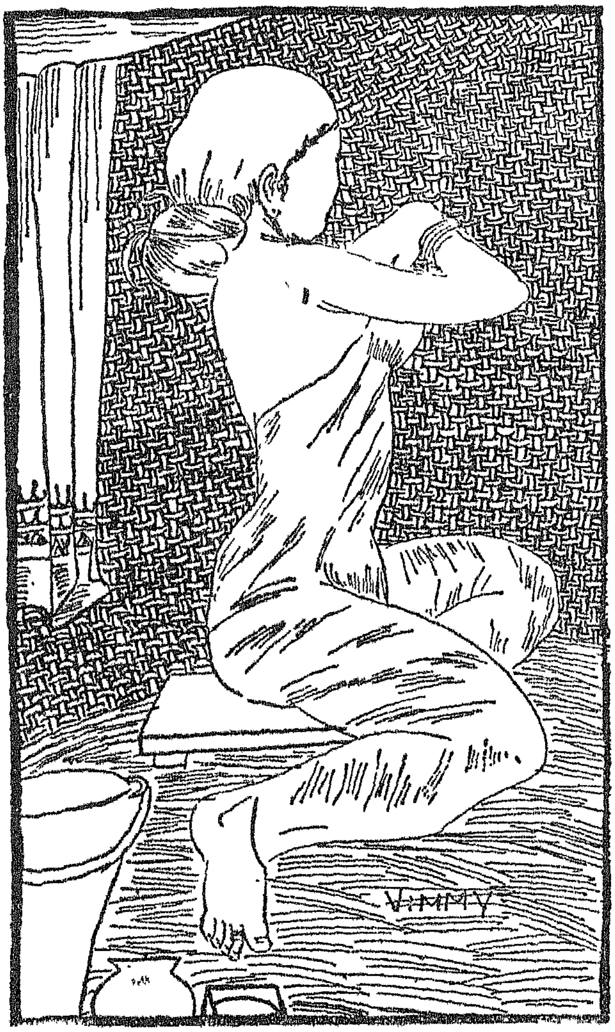

ఉంటిగా... చిత్రం— విన్మో (తెనాలి)

(మేనేజర్ తల పట్టుకుని కూలబడతాడు. లైట్లారిపోయి కాస్సేపాగి వెలుగుతాయి. కిటికీ లేదు. టేబులు, కుర్చీ మరో స్థానానికి మారాయి. శేఖర్ఎవరికోసమో ఎదురు చూస్తున్నాడు. డాక్టర్ జడ్జి దుస్తుల్లో ఉంటాడు.)

డాక్టరు జడ్జి దుస్తుల్లో ఉంటాడు.

జడ్జి: (వస్తూ) నీతో మాట్లాడాలని ఇక్కడికి పిలిపించాను గదూ? కాని, శిక్ష అమలు పరచబోయే ముందు నేరస్థుడితో మాట్లాడటం న్యాయమూర్తిగా నేను చేయదగింది కాదు.

శేఖర్: అట్లా అయితే వెళ్ళిపోతానండి. నా కోసం మీరు చెడ్డ పేరు తెచ్చుకోవద్దు.

జడ్జి: ఆగు. నే చెప్పేది పూర్తిగా విను.

శేఖర్: చెప్పండి, సార్, మీ రేం చెయ్యమంటే అదే చేస్తాను.

జడ్జి: ఎక్కడో, ఎప్పుడో ఒక హత్య జరిగింది. అది పోలీసు రికార్డుల కెక్కేటప్పటికి నిందితుల్లో కొందరు పరారీ లయ్యారు. తిరుగులేని ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం కారణంగా కొందరికి శిక్షలు పడ్డాయి. వాళ్ళలో ఒకతడు మిలిటరీలో చేరి పోయాడని తెలిసేసరికి యుద్ధం జరుగుతున్నది. అతని శిక్షను అమలు జరపటం యుద్ధం పూర్తయ్యేదాకా వాయిదా వేశారు. యుద్ధం ముగిసింది. అతన్ని మిలిటరీ నుంచి విడుదల చేశారు. ముందే ఇచ్చిన తీర్పు దృష్ట్యా అతన్నుంచి స్టేట్‌మెంట్ తీసుకుని మరే విచారణా అవసరం లేకుండా శిక్ష అమలు జరపమని నాకు ఆర్డర్సు వచ్చాయి. ఈ విషయాలన్నీ నీకు తెలుసు. ఆ నిందితుడివి నీవే నని నీకు తెలుసు. అవునా?

శేఖర్: అవును, సార్, తెలుసు.

జడ్జి: ఈ సందర్భంలో నువ్వు చెప్పదలుచుకున్న దేమన్నా ఉంటే చెప్పొచ్చు.

శేఖర్: నిజంగా నాండీ?

జడ్జి: నిజంగానే. కానీ, చెప్పేటప్పుడు ఒక్క సంగతి మనస్సులో పెట్టుకో. దేశ రక్షణ కోసం ప్రాణాలనుకూడా లెక్క చెయ్యకుండా నువ్వు మిలిటరీలో చేరటమే నీ కీ అవకాశం కల్పించటానికి కారణం. నీ లాంటి త్యాగశీలి చెప్ప దలుచుకున్నది వినటం దేశ పౌరుడుగా నా ధర్మం. అంతకు మించి మానవు డుగా నా విధి.

శేఖర్: ఎంత మంచివారు, సార్, మీరు!

జడ్జి: మరో విషయంకూడా గుర్తు పెట్టుకో! నే నిప్పుడు నీతో మాట్లాడుతున్నది న్యాయమూర్తిగా కాదు—తోటి మానవుడుగా.

శేఖర్: ఎంత మంచి మనసు మీది! నిజంగా అందరూ మీ లాగా ఉంటే. . .

జడ్జి: అనవసరమైన విషయాలు మాట్లాడకు. చెప్పదలుచుకున్నది సూటిగా, తొందరగా చెప్పు.

శేఖర్: అయితే నేను చెప్పింది మీరు నమ్ముతారండీ?

జడ్జి: నమ్మదగిందని నా మనస్సుకు అనిపిస్తే తప్పక నమ్ముతాను. కానీ, మన మేం చేసినా గమనించేవాడు ఒకడున్నాడు. అతని ఆజ్ఞ, అంగీకారం లేనిదే మన మేమీ చెయ్యలేము. అతడుచెప్పించిందే మనంచెప్తాం. అతడు చేయించిందే మనం చేస్తాం.

శేఖర్: అవునవును. సబిన్‌స్పెక్టరుగారు గదండీ?

జడ్జి: కాదు—భగవంతుడు. అతడిదృష్టిలో తప్పు కానిదే చెయ్యటానికి ప్రయత్నించాలి మనిషి. నువ్వు చేసిన దానికీ, చెప్పబోయే దానికీ భగవంతుడు సాక్షి భూతుడనే విషయంమాత్రం మరిచిపో వద్దు. ఒక్కొక్క అబద్ధం ఒక్కొక్క హత్యతో సమానమని గుర్తుంచుకో.

శేఖర్: నే నెప్పుడూ అబద్ధం చెప్పను, సార్! చిన్నప్పుడు మా బళ్ళో హోమ్‌వర్కు చేసుకు రాకపోతే మాస్టారు కొడతారని నా పక్క వాళ్ళు ఏడుపు మొహం పెట్టి కడుపునొప్పనో, జ్వరమనో చెప్పేవాళ్ళు. బలే ఏక్షన్ చేసేవాళ్ళు. అప్పుడు వాళ్ళ మొహం చూస్తే ఉగ్ర జ్వరమే కాదు. నాలుగు రోజుల్నించీ లంఘనాలు చేస్తున్నట్లనిపించేది. నే నెప్పుడన్నా అట్లా చెబుదామన్నా, ఆ చివరికే దెబ్బలు తినటానికి సిద్ధంగా అరిచెయ్యి ముందుకు వెళ్ళిపోయేది. తరవాత, చెప్పి మాత్ర ప్రయోజనం ఏముంది? నోట్లో మాట నోట్లోనే ఉండిపోయేది.

జడ్జి: (తీక్ష్ణంగా) విన్ను చెప్పమన్న విషయం ఇది కాదు.

శేఖర్: కాదు, సార్. క్షమించండి. అబద్ధం చెప్పటం చిన్నప్పట్నుంచి నాకు చేత కాదని . . .

జడ్జి: అది వదిలేయ్. అసలు విషయానికి రా.

శేఖర్: సరే, సార్. మాది ఒక చిన్న పల్లెటూరు. మా నాన్నపేరు సుబ్బడు. నా పేరు వెంకడు.

జడ్జి: (నమ్మలేనట్లు, బెదిరింపుగా, గంభీరంగా) ఊఁ!

శేఖర్: అవును, సార్. నేను బళ్ళో మాస్టారితోకూడా. . .

జడ్జి: (నఖ శిఖ పర్యంతం చాలా తీక్ష్ణంగా చూస్తాడు.)

శేఖర్: (బెదిరి ఆగిపోతాడు.)

జడ్జి: అయితే?

శేఖర్: మాటి మాటికీ మీ రట్లా చుర చురా చూస్తే నే నేం చెయ్యను, సార్? నాకు భయం వెయ్యదూ?

జడ్జి: (అప్రయత్నంగా నవ్వుతాడు.)

శేఖర్: మీరే చెప్పమన్నారు. చెబుతూంటే మళ్ళీ మీరే గుడ్లురుముతున్నారు. నేనే అట్లా చూస్తూంటే, మీకు మాత్రం నోట దీమాట పెగులుతుందీ? మీరే చెప్పండి, సార్!

జడ్జి: (నవ్వి) నీ మాటలు బట్టి చూస్తే నువ్వు చాలా అమాయకుడివైనా అయి ఉండాలి. లేదా చాలా బాగా నటిస్తూన్నా ఉండాలి.

శేఖర్: నిజమే, సార్! నేను నటిస్తూనే ఉన్నాను.

జడ్జి: అదేమిటి మళ్ళీ?

శేఖర్: అవును, సార్. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో నేను శేఖర్‌గా నటిస్తున్నాను.

జడ్జి: నువ్వు చెప్పేది నాకేం అర్థం కావటం లేదు.

శేఖర్: మీరు కోపం తెచ్చుకోకుండా వింటే వివరంగా చెబుతాను ... నా పేర్లు

వెంకటు. (బెరుకుగా చూస్తాడు.)

జడ్జి : ఊఁ! ఫరవాలేదు. చెప్పు.

శేఖర్ : యుద్ధం రాబోతోందనగా షార్ట్ కమిషన్ మీద నేను సైన్యంలో చేరాను. యుద్ధమై పోయిన తరవాత నేనూ, మరో వద్దాలుగురం డిస్చార్జి అయి వస్తూండగా విమాన ప్రమాదం జరిగింది. ఆ ప్రమాదంలో నా జీవితం తారుమారయింది.

జడ్జి : అంటే?

శేఖర్ : ఆ ప్రమాదంలో మా నేమ్ ప్లేట్లు కలిసిపోయాయి. శేఖర్ అనే మరో కతని నేమ్ ప్లేట్ నా దగ్గర పడి ఉంది కాబోలు, నన్ను శేఖర్‌గా గుర్తించి చికిత్స జరిపారు. మిగతా అందరూ చచ్చిపోయారు. నేనొక్కణ్ణే బతికి బయటపడ్డాను. ఆ రోజు నుంచి పరిస్థితుల బలవంతంపేత నేను శేఖర్‌గానే బతుకుతున్నాను.

జడ్జి : ఇంకా విపులంగా చెప్పు.

శేఖర్ : వెంకటు చచ్చిపోయినట్టు మా ఊరికి వార్త పంపింది ప్రభుత్వం. ఆ వార్త మా ఊరి కరణంగారు మా ఇంటికి చేర్చారు. అది విని మా అమ్మా నాన్నా చచ్చిపోయారు. నేను తిరిగి ఊళ్ళో కనిపిస్తే తనకు ఏం జరిగిపోతుందో అని భయపడ్డారు మా కరణం గారు. సరిగ్గా ఊళ్ళో అడుగు అడుగుపెట్టకుండానే వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళి పొమ్మని బలవంతం చేశారు. జరిగిన విషయాలు బయట పెట్టద్దని బతిమాలారు. ఎక్కడైనా శేఖర్‌గా బతక మని శత విధాలా చెప్పి పంపారు. నేను ఊరు వదిలి వచ్చేశాను. కనీసం మా అమ్మనూ, నాన్ననూ పెంచేసిన చోటు కూడా చూడకుండా వచ్చేశాను. అప్పటి నుంచీ నా ఈ చరిత్ర మొదలయింది.

జడ్జి : (ఆశ్చర్యంగా) నిజంగా?!

శేఖర్ : నిజంగా నిజం, సార్! నా కథ చాలా విచిత్రంగా ఉంది కదూ?

జడ్జి : నీ కేసంతా విచిత్రంగానే ఉంది. ముద్దాయిని విచారించకుండానే శిక్ష వేయటం న్యాయస్థానాల చరిత్రలోనే ఇది మొదటి సారి ... మరి, ఈ విషయం పోలీసులతో చెప్పలేదూ?

శేఖర్ : చెబుదామనుకునే వెళ్ళాను. తీరా వాళ్ళను చూసేసరికి ధైర్యం చాలలేదు.

జడ్జి : ఏం?

శేఖర్ : నా మీద నిజంగానే కొన్ని ఉత్తరం మాదిరి చెప్పే చెప్పాలని వాళ్ళు నా మీద కమ్మేశారు. నా అంతట నేనే సైన్యంలో పేర్లు మార్చాను కదా? నేనెందుకు తప్పించుకు పోతాను, చెప్పండి? నాకు కోపం వచ్చి ఆ విషయం వాళ్ళనే అడిగేశాను.

జడ్జి : (నవ్వుతూ) ఏ మన్నారు?

శేఖర్ : మిలిటరీ నుంచి డిస్చార్జి అయిన తరవాత నేను మా ఊరు వెళ్ళలేదట. అందువల్ల నేను తప్పించుకు తిరుగుతున్నానని వాళ్ళ అభిప్రాయం. కొంపదీసి నేను వేసుకున్నదే అని వాళ్ళ నిశ్చయం.

జడ్జి : అదేమిటి? మీ ఊరు వెళ్ళనన్నావుగా?

శేఖర్ : బలే బలే! మీరూ విన్నారు — మా ఊరంటే వాళ్ళ ఉద్దేశం శేఖర్ వాళ్ళ ఊరని. ఇంకా నేను ఏం చెప్పి ఏం ప్రయోజనం? మా నాన్నగారు ఉంటూండే వారు కాదండీ — పోలీసులూ, మిలిటరీ వాళ్ళూ నన్ను నమ్మటం అబద్ధం కాదని.

జడ్జి : (పాలోచనగా) ఊఁ! ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?

శేఖర్ : ఏముంది? అతను చేసిన నేరానికి నేను శిక్ష అనుభవించటం. అతను చేసిన పాపాలకు ప్రాయశ్చిత్తంగా యజ్ఞంలో మేక బలి అవ్వటం దిదేనేమో!

జడ్జి : అవును. కానీ, ఆ మేకను రక్షించే ప్రయత్నం చెయ్యాలి.

శేఖర్ : అది కుదిరే పని కాదు, సార్! ఆ మేకను యజ్ఞస్తంభానికి కట్టేసింది తాళ్ళు కావు — పరిస్థితులు. ఎవరైనా తాళ్ళు ముళ్ళు విప్పగలరుగానీ, పరిస్థితుల చిక్కులు విడదీయలేరు.

జడ్జి : అట్లానే కనిపిస్తున్నది. (దృఢంగా) కానీ, ఏదో చెయ్యాలి.

శేఖర్ : శిక్ష అమలు జరిపించెయ్యండి, సార్! మీరు మాత్రం ఏం చెయ్యగలరు?

జడ్జి : ఏం చెయ్యగలనా అనే ఆలోచిస్తున్నాను. అసలువాడు తప్పించుకుంటూ అమాయకుడి గొంతుకు ఉరితాడు చుట్టడం ఈ నాడు కొత్త కాదు. తరతరాల జీవిత సత్యం ఇది. అయితే ఇక్కడ పరిస్థితి విపరీతంగా ఉంది. ఎవరినో రక్షించటానికి నీ అంతట నువ్వు శిక్షను వెతుక్కుంటూ వచ్చావు.

శేఖర్ : క్షమించండి. మీరేమీ అనుకోనంటే ఒక్క మాట చెబుతాను. ఇంత

వేణుగానలోలుడు చిత్రం— వంతం వేణు (గొడ్డనావల్లి)

మనస్ఫూర్తిగా మీరు నా కథ విన్నారు, బాధ పడుతున్నారు. కానీ, ఇదే కోర్టులో చదివితే దీనిలో నిజాన్ని చూడగలవా ళ్ళెవరుంటారు?

జడ్జి : అవును. న్యాయస్థానానికి సాక్ష్యం తప్ప కళ్ళు లేవంటారు. అదేమైనా, న్యాయాధిపతి మాత్రం హృదయం ఉండకూడదు. ఉంటే ఈ బాధ తప్పదు. ఏ కేసులోనైనా తీర్పు చెప్పేటప్పుడు జడ్జి అనుభవించే మనో వేదన ఇంతా అంతా కాదు. ఆ ఊహ ఎక్కడ ఏ మాత్రం క్రమంతప్పినా, పరిణామాలు విపరీతంగా ఉంటాయి. న్యాయం — అన్యాయం, మానవత — బాధ్యత... వీటి మధ్య నలిగిపోయే ఈ జీవితం — అబ్బ! మహా దారుణం.

శేఖర్ : బాధపడకండి, సార్! అయినా, మీరేం చేస్తారు? సాక్ష్యాల ప్రకారమే కదా శిక్షలు వేస్తారు?

జడ్జి : సాక్ష్యాలు... జరిగింది జరిగినట్టు చెప్పుకుంటూ వస్తున్నాను విను. ఇద్దరు స్నేహితులు లారీ కింద పడ్డారు. అందులో ఒకడు చచ్చిపోయాడు. మరొకడు గాయాలతో బయటపడ్డాడు. కేసు కోర్టుకు వచ్చింది. డ్రైవరు సరిగా నడపకపోవటంతో బండి కంట్రోలు తప్పి ప్రమాదం జరిగిందంటాడు డ్రైవరు. అది నిజం కాదనీ, రోడ్డు మీద తనను వెంటాడి నన్ను తన్నుకు చావకుండా తప్పించుకునే తను మీదగా పోనిచ్చాడనీ గాయపడిన వాడు చెబుతాడు. ఏం జరిగిందో చెప్పగలవా?

శేఖర్ : ప్రత్యక్ష పరిశీలించాలి గదా?

జడ్జి : ప్రత్యక్ష మేముంది? ఇన్సిడెంట్ అయిపోయిన తరవాతైనా క్షతగాత్రుడు చెప్పేదే.

శేఖర్ : అయితే, అది ప్రమాదం కాదనీ, హత్య అనీ తేల్చెయ్యొచ్చు.

జడ్జి: ఎట్లా?

శేఖర్: ప్రత్యక్షంగా చూచినతడు సాక్ష్యం చెబుతున్నాడు కాబట్టి.

జడ్జి: అక్కడే చిన్న పొరపాటు. అతడు ఊరికే చూచి నతడు కాదు. అతడు ఇన్సిడెంట్‌లో ఇన్‌వాల్వ్ అయి ఉన్నాడు. కాబట్టి న్యాయశాస్త్ర దృష్ట్యా అతడు పార్టీ అవుతాడు కానీ,సాక్షి కాడు. అతడు చెప్పేదానికి విలువ లేదు. చూశావా? కాబట్టి సాక్ష్యానికి అందందీ, చట్టానికి చిక్కందీ ఎంతో ఉంటుంది. అటువంటి విషయాల లోనే జడ్జికి బాధ్యత ఎక్కువ. అందుకే ఈ ఆలోచన . . . అవసరమైతే ఒక దోషిని వదిలెయ్యొచ్చు గానీ, నిర్దోషి నెప్పుడూ శిక్షించకూడదనేది న్యాయశాస్త్రపు ప్రథమ సూత్రం.

శేఖర్: అట్లానా? ఐతే నా కథ సలుసరికీ తెలిసినా కరణంగారి కేం ప్రమాదం లేదు గదు, సార్? ఆయన మాత్రం పైనుంచి కాగితం వస్తే సే కదా, నేను చచ్చిపోయానని మా వాళ్ళకు చెప్పింది? వాళ్ళు కాలం తీరి చచ్చిపోతే ఆయన మాత్రం ఏం చేస్తారు పాపం? . . . తెలియక చేసిన తప్పుకి కరణంగారిని శిక్షించద్దు, సార్!

జడ్జి: పిచ్చివాడా! నేను చెప్పేది కరణం సంగతి కాదు—నీ సంగతి.

శేఖర్: ఆయనకు పెళ్ళాం, పిల్లలు—గంపెడు సంసారం. నా కెవరున్నారు గనక? ఎట్లా జరగాలో అట్లా జరుగుతుంది. నా సంగ లొదిలెయ్యండి, సార్!

జడ్జి: వదిలెయ్యటానికి వీల్లేదు. నీకు సహాయం చేసితీరవలసిందే.

శేఖర్: అంటే, నన్ను విడుదల చేస్తారా? వద్దు, సార్! మీ ఉద్యోగ ధర్మానికి వ్యతిరేకంగా ప్రవర్తించ వద్దు, సార్! మీరు చెడ్డ పేరు తెచ్చుకో వద్దు, సార్! నేను తప్పు చెయ్యలేదనే నమ్మకం ఒక్కళ్ళ కున్నా చాలు—ఆ సంతృప్తి నాకు చాలు. నిప్పులో దూకమన్నా దూకుతాను. నా కథంతా మీకు చెప్పటానికి కారణంకూడా ఇదే, సార్!

జడ్జి: నిప్పు మనిషిని దహించవచ్చు. కానీ, అది మనిషి మనుగడకుకూడా చాలా అవసరం. న్యాయంకూడా అట్లాంటిదే. అది చురుక్కుమనిపిస్తుంది. కానీ, నిప్పు లాగానే చాలా పవిత్రమైందికూడా. తెలిసి తెలిసే న్యాయాధిపతే అన్యాయం చేస్తే, అంతకన్నా రాక్షసం ఇంకేమైనా ఉంటుందా? అది నన్ను జీవితాంతం ప్రతీ క్షణం పీడించదూ? మరణించినా, నా పాలిటి మహా శాపం లాగా పరిణమించి నన్ను కల కాలం నరకంలో పాలెయ్యదూ?

శేఖర్: అంతంత మాట లనద్దు, సార్, నేను వినలేను. పోనీ . . . కరణంగారికి ఎట్లాగూ ఫరవాలే దన్నారు కాబట్టి, ఒక పని చెయ్యకూడదూ? జరిగిన విషయం మొత్తం నేను వ్రాసి ఇచ్చేస్తాను. దాన్ని బట్టి నన్ను విడుదల చెయ్యొచ్చుగా?

జడ్జి: నీ స్టేట్‌మెంట్‌నే ఆధారంగా తీసుకుని నిన్ను వదిలి పెట్టటానికి చట్టం ఒప్పుకోదు. . . కానీ, మళ్ళీ విచారణ జరిపించమని అప్పీలు చేసుకోవచ్చు. దానికి కొంత కాలం పడుతుంది. అది పూర్తయ్యేదాకా నువ్వు తప్పనిసరిగా శేఖర్‌గా బతకాలి. ఈ మధ్య కాలంలోనైనా నిన్ను జైలులో ఉంచటం నా కిష్టం లేదు. నీ మంచితనానికి ఆ మాత్రం శిక్ష పడ్డా, న్యాయదేవత కన్నీరు కారుస్తుంది. ధర్మదేవత నాలుగవ పాదంకూడా నాశనమై పోతుంది. ఈ పరిస్థితి తప్పించాలి. ఈ దారుణం జరగ నివ్వకూడదు. దానికి ... దానికి ఒక్కటే మార్గం ఉంది. అదే అనుసరిస్తాను...నీకు మనస్తిమితం తప్పిందనీ, నిన్ను పిచ్చి ఆసుపత్రిలో చేర్చమనీ రికమెండ్ చేస్తాను.

శేఖర్: నేను. . . నేను పిచ్చివాణ్ణా?

జడ్జి: అవును. నువ్వు పిచ్చివాడివి. నీతి మాత్రమే తెలిసి, లోకనీతి తెలియని పిచ్చి వాడివి. ఇతరుల బాధ మాత్రమే గమనించి, నీ బాధ గమనించుకో లేని పిచ్చివాడివి. మంచి మనసుతో పాటు మాట ఇవ్వటమే కానీ, ప్రాణం మీదికి వచ్చినా పట్టు వదలటం ఎరగని పిచ్చివాడివి. నువ్వు పిచ్చివాడివే, వెంకడూ, నిజంగా నువ్వు పిచ్చివాడివే.

(లైట్లారిపోయి కాస్సేపాగి వెలుగుతాయి. పిచ్చి ఆసుపత్రిలో గది. డాక్టర్ చేతిలో నాటకం కాగితా లున్నాయి.)

శేఖర్: (చొక్కా గుండీలు పెట్టుకుంటూ) సార్! అదీ కథ. నా జీవితం మీ చేతుల్లో పెట్టేశాను.

డాక్టర్: (సాలోచనగా) అవును. నీ జీవితం నా చేతుల్లోనే ఉంది.

శేఖర్: అవునవును—కాగితాల రూపంలో. ఇంకా సరిగ్గా చెప్పాలంటే చిత్తు కాగితాల రూపంలో. . . ఇంక నా జీవితం అనవసరం.

డాక్టర్: అట్లా నిరాశ పడకు.

శేఖర్: నిరాశేమిటి, సార్? నేను చెప్పేది ఆ కాగితాల సంగతి. మీరు విషయాని తెలుసుకున్నారు కాబట్టి ఇంక ఆ కాగితాలతో అవసరం తీరిపోయిం దంటు న్నాను... మనిషి గుండె పిడికె లంతేనటగా ఉండేది? దానిలో ఇన్నిన్ని రహస్యాలు దాచుకోవటం చాలా కష్టం. ఎవ్వరికీ చెప్పుకోలేక ఇంత కాలం ఎంతగా కుమిలిపోయానో! నిజంగా ఈ వేళ నా మనసెంతో తేలిగ్గా ఉంది. మెషీన్ గన్ ఆపరేట్ చేసిన చేత్తో రివాల్వర్ పేలుస్తున్నట్లుంది.

డాక్టర్: తన బాగు కోసం ఇంకొకళ్ళ జీవితంతో ఆడుకోవటం మనిషికి మామూలై పోయింది. చూశావా? మీ కరణాన్ని నువ్వు నమ్మావు. అతడు నిన్ను మోసం చేశాడు.

శేఖర్: ఎవరైతే మాత్రం నమ్మని వాళ్ళ నెట్లా మోసం చేస్తారండీ?

డాక్టర్: (బాధగా నవ్వి) నీ అమాయకపు మాటల మాటున, చేష్టల చాటున ఉన్న ఈ కథ నా గుండెను పిండేస్తున్నది.

శేఖర్: అయ్యో! ఇదంతా తెలిపి మిమ్మల్ని అనవసరంగా ఏడిపిస్తున్నానే! క్షమించండి, డాక్టరుగారూ!

డాక్టర్: నేనూ కష్టాలు అనుభవించినవాణ్ణే. నా బంగారు భవిష్యత్తు కోసం రెక్కలు ముక్కలు చేసుకున్న మా అన్నయ్య అకాల మరణం పొందినా, దాన్ని చూచి తట్టుకోలేని ముసలి తండ్రికి మతి భ్రమించినా, మొండి ధైర్యంతో బండ రాయిలా మిగిలి పోయానే తప్ప చలించ లేదు. కానీ, నువ్వు పడ్డ బాధలు తెలుసుకుంటేనే కడుపు తరుక్కు పోతున్నది.

శేఖర్: అంతే, సార్! ఐ. సి. బి. ఎమ్. చప్పుడు వింటే పుట్ట గుండె దడ టూ టూ టూ బుల్లెట్ ఒంట్లో నుంచి దూసుకుపోయినా పుట్టదు.

డాక్టర్: మీ కరణం లాంటి కర్కోటకు డెవరూ నా జీవితంలో తారసిల్లక పోవటమే దాని క్కారణం.

శేఖర్: పాపం! ఆయ న్నంత లేని మాట అనకండి. ఆయన గొప్ప భక్తుడు.

డాక్టర్: హుఁ! దేనిమీద భక్తి?

శేఖర్: దేనిమీ దేమిటి? దేవుడి మీదే. ఆయన కాశీలో కాకరకాయ వదిలేశారు తెలుసా?

డాక్టర్: దానితోపాటు దయా దాక్షిణ్యాలుకూడా వదిలేశాడు. అది నీకు తెలుసా?

శేఖర్: ఇంతదాకా తెలియదు. ఇప్పుడు మీరు చెబితేనే వింటున్నాను. అయినా, అవి ఎందు కొదిలేస్తారు?

డాక్టర్: కాకరకా యెందు కొదిలేశాడు?

శేఖర్: ఏమో మరి? కాశీ వెళ్ళినవా ళ్ళలా కాయో, పండో ఏదో ఒకటి వదిలేస్తారటగా?

డాక్టర్: కాకరకాయ వదిలేసి కామక్రోధాలు పెంచుకున్నందువల్ల ప్రయోజనం ఏమిటి చెప్పు? జబ్బు చేస్తే కొన్ని పదార్థాలు వాడకుండా పథ్యం చేసే వాళ్ళకూ, మీ కరణానికీ తేడా ఏమిటి? అందువల్ల వదిలెయ్య వలసినవి కాకరకాయలూ, వంకాయలూ కావు.

శేఖర్: అయ్యయ్యో! ఆయన వంకాయలు తింటారు, సార్!

డాక్టర్: వంకాయలే కాదు, ఏమైనా తింటాడు.

శేఖర్: నిజమే, సార్! గుర్తొచ్చింది ఆయన ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి నములుతూనే ఉంటారు. . . మీరు డాక్టర్ గదా—మీరు చెప్పండి. అట్లా ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి తింటూ ఉంటే జబ్బు చెయ్యదూ?

డాక్టర్: ఆహారాన్ని సృష్టించిన భగవంతుడు బతకటానికి తినమన్నాడు. కానీ, కొందరు తినటానికే బతుకుతుంటారు.

శేఖర్: మనుష్యుల్నా?

డాక్టర్: చక్కగా అడిగావు. మనిషి ఇంకో మనిషిని పీక్కు తినటం మన కేం కొత్త గాదు.

శేఖర్: ఛ్ఛాఛ్ఛాఛ్ఛా! అదేం మాటండీ?

డాక్టర్: ఏం? నే నేం అబద్ధం చెప్పటం లేదు. ఉన్నమాటే అన్నాను.

శేఖర్: పొండి, సార్! నే నెక్కడా వినలేదు.

డాక్టర్: పీక్కు తినటమంటే నిజంగా తినటం కాదు. అదైనా బాగుండే పోను. ఒక్క క్షణంలో ప్రాణం పోతుంది. ఇది అట్లా కాదే! ప్రతి క్షణం ప్రతి వాడూ తోటి మానవుణ్ణి పీడించి పిప్పి చేస్తున్నాడు. సామాన్యుణ్ణి వ్యాపారస్థుడూ, అతణ్ణి దళారీ, అతణ్ణి ఉత్పత్తిదారుడూ. . .

శేఖర్: అవునవును. చిన్న చిన్న పురుగుల్ని కప్ప తింటుంది. ఆ కప్పను పాము మింగుతుంది. ఆ పాముని మనిషి చంపుతాడు.

డాక్టర్: ఆ ఉత్పత్తి లాభాల్ని మళ్ళీ కార్మికులే పీడిస్తారు.

శేఖర్: ఆ మనిషికి ఆ చిన్న పురుగులే రోగాలు తెప్పిస్తాయి.

డాక్టర్: అవును. సృష్టిలో లాగానే ఇదికూడా అనంత చక్రభ్రమణం.

శేఖర్: ఉండండి, సార్! అయిపోలేదు. ఆ రోగిని డాక్టర్లు... (వాలుకు కరుచుకుంటాడు).

డాక్టర్: (నవ్వి) తప్పు లేదు. నువ్వనేది నిజమే. ఒక డాక్టరు తయారు కావటానికి ప్రభుత్వం ఎంతో డబ్బు ఖర్చు పెడుతుంది. ప్రభుత్వపు డబ్బంటూ ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదు. ప్రజలు చెల్లించే పన్నులే. అంటే, ఒక మనిషి డాక్టరు కావటానికి ఉపయోగించిన డబ్బులో ఒక చిన్న ఉద్యోగి చెమటలో తడిసిన రూపాయి ఉంది. ఒక రిక్షా వాడి రక్తంలో తడిసిన రూపాయి ఉంది. ఈ రూపాయల రుచి చూస్తూ డాక్టరుగా మారిన వ్యక్తి తనకు ప్రాణం పోసిన వాళ్ళ నందరినీ మరిచి పోతున్నాడు. తను ఇంకా పచ్చగా ఉండటానికి వాళ్ళందరి రక్తాన్ని పీల్చేస్తున్నాడు.

శేఖర్: ఇదంతా డబ్బు కోసమే కదా? డబ్బంటే రిజర్వు పోలీసు లాఠీ లాంటి దనుకోండి! మనుష్యుల్ని ఎట్లా కావాలంటే అట్లా ఆడిస్తుంది. అది పెట్టే బాధలు భరించలేకనేనా, మా మానేజరుగారు వెయ్యి రూపాయలిస్తానంటే నేను తీసుకో లేదు?

డాక్టర్: అవును. నీ నిజాయితీకి మెచ్చి మీ మేనేజరు నీకు బహుమతికూడా ఇచ్చాడుగా ఒక్క చెంపదెబ్బ.

శేఖర్ : దానేముందండీ? మిలిటరీ ఎందుకు లెక్కా? ... ఆఫీసరు దగ్గరికొస్తే మేమెట్లా నిలబడతామో తెలుసా?

డాక్టర్ : ఏం?

శేఖర్ : చెప్పాం డనలు.

డాక్టర్ : అటెన్షన్‌లో అనుకుంటా.

శేఖర్ : ఆ! అంటే ఎట్లా (నిలబడి చూపిస్తూ) ఇట్లా. ఈ మూసిన గుప్పిళ్ళ కర్థం తెలుసా? మీ కెట్లా తెలుస్తుంది లెండి. మా ప్రాణాలు వాటిలోనే ఉంటాయి. ఎవడు ఎప్పుడు కొడతాడో, లేకపోతే పేల్చేస్తాడో అని ఎప్పటికప్పుడు గుండెదడే కాయి! ... పిచ్చాసుపత్రిలో ఉండి ఉంటున్నాతే ఒకటి వద్దించటమే తప్ప తినటం తెలియక బాధపడుతున్నారు. మీరు మిలిటరీలో ఉంటే తెలిసొచ్చేది. ఏ రోజు కా రోజు ఒళ్ళు హూనం. దాని ముందు మేనేజరుగారి దెబ్బెంత?

డాక్టర్ : ఈ మెతకదనాన్ని ఆధారం చేసుకునే పరిస్థితుల్ని తనకు అనుకూలంగా మలుచుకోవటానికి ఎవడికి చేతనైన విధంగా వాడు మరొకణ్ణి పీడిస్తున్నాడు. అంతదాకా ఎందుకు? నువ్వే గనక కాదూ కూడదని ఎదురు తిరిగితే మీ కరణం మళ్ళీ మాట్లాడగలిగేవాడా చెప్పు? అసలు నీదే ఎదురు తిరిగే తత్వమైతే, నోరు విప్ప గలిగేవాడా అతను? అంటే నీలోని మంచితనాన్ని బలహీనత కింద జమకట్టి నీ బతుకుతో ఆటలాడుకున్నాడు.

శేఖర్ : తప్పు, డాక్టర్! ఆయన ఏ పరిస్థితుల్లో అట్లా చెయ్యమని నన్ను బతిమాలాడో మీరు గమనించండి. పాపం! పొరపాటున ఏమన్నా అయితే వాళ్ళ పిల్లలు నా లాగే తండ్రిలేక బాధపడతారు. ఆ స్థితిలో మీకుమాత్రం జాలి కలగదూ? చెప్పండి.

డాక్టర్ : అతను బతిమాలాడా, బెదిరించాడా? మంచిగా అడిగాడా, మోసగించాడా? నువ్వే చెప్పు.

శేఖర్ : ఏం చేసినా దానితో నాకు నిమిత్తం లేదు. ఆయన అవసరమే నా కడుపు తరుక్కుపోయేటట్లు చేసింది.

డాక్టర్ : దాని క్కారణం నీ మంచితనం. మంచితనాన్ని మించిన బలహీనతా, గుండె నిబ్బరాన్ని మించిన బలమూ మరెక్కడా లేవు.

శేఖర్ : పోనీలెండి. అట్లా అయితే నేను బల హీనతంటేనే ఎక్కువ ఇష్టపడతాను.

డాక్టర్ : నువ్వే కాదు. సగటు మనుష్యులందరూ అట్లాగే ఉన్నారు. అందువల్లనే అవతలి వాడు విజృంభిస్తున్నాడు. సమాజం బాగుపడాలంటే ప్రాథమికంగా మనిషి మనస్సులో మార్పు రావాలి. అతని ఆలోచనా విధానం మారాలి. నలుగురికీ మంచిదని నమ్మకంగా తెలిసిన దాన్ని అనుసరించే ధైర్యం కావాలి.

శేఖర్ : ఏమోనే అదంతా నాకు తెలియదు. నాకు కొద్దిగా బాధ కలిగినా, అవతలి వాడికి నా వల్ల ఏమాత్రం మేలు జరిగినా, అదే నాకు ఆనందం.

వ్రతం, పుష్పం

చిత్రం— వి. సత్యనారాయణరావు (తెనాలి)

డాక్టర్ : అది ఆనందం కాదు. అసమర్థత చుట్టూ అల్లుకున్న అంటమైన అచ్ఛాదన. మనసు చంపుకుని బతకటం అలవాటు చేసుకుంటున్నాడు మనిషి. కడుపు మాడితే మనిషి మీది కెగబడుతుంది మనిషి పెంచిన కుక్క. సమాజం పెంచిన మనిషి కుక్కకన్నా హీనమై పోయాడు.

శేఖర్ : మీరు అనవసరంగా ఆవేశపడుతున్నారు.

డాక్టర్ : హుఁ! ఇది ఆవేశం కాదు. అసహాయతతో కూడిన ఆవేదన. అందువల్లనే ఇది అనవసరమే కాదు, అప్రయోజకం కూడా. నేను కూడా నీ లాగా ఈ సమాజంలోని సగటు మనిషినే. అన్యాయం జరిగితే అరుస్తానే తప్ప, దాన్ని ప్రతిఘటించే శక్తి లేదు. ఆ శక్తే ఉంటే, నీకు జరిగిన అన్యాయాలకు ఒక్కొక్కరి రక్తం తాగి కసి తీర్చుకునే వాణ్ణి.

శేఖర్ : అట్లా అనకండి, డాక్టర్! కావాలని నా కెవళ్ళూ కీడు తలపెట్టలేదు. పాపం! వాళ్ళ పరిస్థితులు అట్లా వచ్చాయి.

డాక్టర్ : ఓర్పుకి నిన్ను చెప్పుకు తరవాతే మరెవరినైనా చెప్పాలి. నిన్ను బాధించిన వాళ్ళ మీద ఇప్పుడు నువ్వు చూపే సానుభూతి మరెవ్వరూ చూపలేరు. వాళ్ళు చేసిన పనులకు నువ్వు తప్ప మరెవ్వరూ వాళ్ళను ద్వేషించకుండా ఉండలేరు.

శేఖర్ : మనిషి మీద నా కెప్పుడూ ద్వేషం లేదు, డాక్టర్! మనిషి స్వభావరీత్యా మంచివాడు. స్థితిగతుల బట్టి మనస్సు మారవచ్చు. ఒకరి ఉద్దేశాలు మనకు తప్పనంత మాత్రాన మనిషిని ద్వేషిస్తామా? మీరే చెప్పండి—

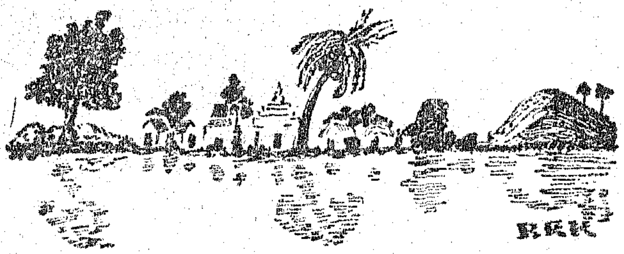

ఊరి ముందర

చిత్రం— కె. రాజిరెడ్డి (హైదరాబాదు — 37)

పిచ్చివాళ్ళంటే మీరు జాలిపడతారా, ద్వేషిస్తారా? చెప్పండి.

డాక్టర్ : నీ మనసెంత మెత్తటిది? నానాటికి మోసాలూ, కుట్రలూ మితిమీరుతున్న ఈ లోకంలో నీలాంటి వాళ్ళని ఒకర్ని చూడటం నాకు చాలా ఆనందంగా ఉంది, వెంకడూ!

శేఖర్ : వెంకడు! వెంకడెప్పుడో చచ్చిపోయాడు, డాక్టరుగారూ!

డాక్టర్ : లేదు. వెంకడు చచ్చిపోలేదు. వెంకణ్ణి వెంకడుగా చూడలేని లోకం మనసు చచ్చిపోయింది. వెంకడు ఎప్పుడూ చచ్చిపోకూడదు. నువ్వు చాలా మంచివాడివి, వెంకడూ!

శేఖర్ : నేను ... మంచివాణ్ణా! నేను పిచ్చి వాణ్ణి కదూ?

డాక్టర్ : కాదు. నువ్వు పిచ్చివాడివి కాదు. నీలో ఉన్న శాంతి, సహనం, సత్యం— ఈ గుణాలు ఒక వ్యక్తిని మహోన్నతుడుగా చేస్తాయి. ఈ ఉత్తమ గుణాల సమపుట్టిన ఒక సామాన్య మానవుడిలో జరగటం చాలా అరుదు. నీవు మానవాతీతుడివి, వెంకడూ!

శేఖర్ : ఏమిటో, సార్!

డాక్టర్ : నిజం, వెంకడూ! లోకంలో మనుగడ సాగించే వాళ్ళు నీలాంటి వాళ్ళు ఆదర్శప్రాయులై నడిచేందుకు లోకం మీద మళ్ళీ కాంక్ష పెంపొందించుకుంటారు. నీ లాంటి వ్యక్తులను అనుసరించేందుకు జీవితాన్ని వ్యయపరుస్తారు.

శేఖర్ : ఏమిటి, సార్? నే నొక పిచ్చి వాణ్ణి. ఈ ఆసుపత్రిలో ఇక ఈ కథ ఇంతే.

డాక్టర్ : కాదు. ఈ కథ ఇంతతో విషాదాంతంగా ముగియటానికి వీల్లేదు. దీన్ని నేను సుఖాంతం చేస్తాను. నీ జీవితంలో అమావాస్య చీకట్లను అంతరింపజేసి, పున్నమి వెన్నెలలు వెల్లివిరిసేలా చేస్తాను. (టేబుల్ దగ్గరికి వెళ్ళి టక్కగా ఏదో వ్రాస్తుంటాడు.)

శేఖర్: (మనసు నిండా నవ్వి) పిచ్చివాడికి అమావాస్యా, పౌర్ణమీ రెండూ ఒకటే కదండీ? లేదా ఏమనుంటుంది?... అయినా మీ దంతా ఉత్త ఆవేశం, సార్! పొగ తప్ప పని జరగని స్మోక్ బాంబ్ లాంటివారు మీరు. మా కరణంగారో పెద్ద బాంబు. ఆయన మాటల తూటాలు పేలుస్తుంటే, హాండ్ గ్రనేడ్లు విసురుకుంటూ ఎంత దూరం పోతానండి? కోర్టు షైర్ ఆర్డర్ ఇచ్చినా ఈ పిచ్చాసుపత్రి మంచి లాగా దొరికింది నాకు. బయటికి వెళ్ళి, నేను వెంకణ్ణని చెప్పుకున్నానో పోలీసులతో ఓపెన్ జాలీగా? అంతటి ఖర్మగారికే దిక్కు తోచక నువ్వు పిచ్చివాడివి, పొమ్మన్నారు. నేను కాదు పిచ్చాణ్ణి. అసలు పిచ్చి వాడెవరో అర్థమవుతూనే ఉంది. అయితే, తగని మనుష్యులొక్కటే. మీరు ఉండటం వల్ల ఆస్పత్రికి ఈ పేరొచ్చిందా, లేకపోతే ఈ ఆసుపత్రిలో ఉండటం వల్ల మీ రిట్లా తయారైనారా అన్నదే తేలటం లేదు.

డాక్టర్: (మూడు కాగితాలు తీసుకుని లేస్తూ, పరధ్యానంగా) ఆఁ! ఏమి టంటావ్?

శేఖర్: ఏ మీ! నే నే మనలేదండీ.

డాక్టర్: (వేరు వేరుగా కాగితాలు చూపిస్తూ) ఇది ఈ ఆసుపత్రి నుంచి నీకు డిస్చార్జి సర్టిఫికెట్టు... ఇది ప్రభుత్వానికి నిన్ను గూర్చిన పరిచయ పత్రం. దీనిలో నీ కథతో పాటు వెంకడు వెంకడుగా జీవించటానికి వీలు కల్పించాలి. నువ్వు కొండల్లో ఉండవలసిన అవసరం లేకుండా నీకు బాబూను చెప్పటానికి నా అంగీకారం ఈ కాగితం.

శేఖర్: ఒప్పుకుంటారా, సార్?

డాక్టర్: తప్పక ఒప్పుకుంటారు. చీకట్లోనే చంద్రరేఖ ఉదయిస్తుంది.

శేఖర్: వేగుచుక్క పొడుస్తుంది.

డాక్టర్: వేకువ రేకలు పరుచుకుంటాయి.

శేఖర్: హాల్ట్! నా జీవితం నూత్రం ఇట్కానే తెల్లవారుతుందేమో?

డాక్టర్: కాదు, వెంకడూ! ఉప్పు నీళ్ళు తాగి మధుర జలం అందించే సముద్రం లాంటి వాడివి నువ్వు. ఈ ఉషోదయంతో నీ జీవితం ఇంద్రధనుస్సు లాగా రంగు లీనుతుంది.

శేఖర్: అయితే, నేను మా ఊరు వెళ్ళొచ్చునాండీ?

డాక్టర్: ఓ!

శేఖర్: పోలీసులు పట్టుకోరా?

డాక్టర్: ఊహూఁ!

శేఖర్: కరణంగారు. . .

డాక్టర్: ఆయన నీ స్నేహమూ అనరు.

శేఖర్: అహాఁ! ఆయన కేం శర్మాలేదుగా?

డాక్టర్: లేదు.

శేఖర్: నేను బతికే ఉన్నట్లు మళ్ళీ ఆయనకు పై నుంచి కాగితం వస్తుందా?

డాక్టర్: ఆఁ. వస్తుంది.

శేఖర్: అయితే, నేను మా అమ్మనీ, నాన్ననీ పాతి పెట్టిన చోటు చూడొచ్చు?

డాక్టర్: (కళ్ళు తుడుచుకుంటూ) ఆ. చూడొచ్చు.

శేఖర్: నా కీ రోజు చాలా ఆనందంగా ఉంది. కూ చుక్ చుక్.

డాక్టర్: (వారిస్తూ) చ్చొచ్చొచ్చొ!

శేఖర్: (దణ్ణం పెట్టి లెంపలు వేసుకుంటుబూ) మా బుజ్జి పిచ్చి డాక్టరు బలే మంచివాడు.

డాక్టర్: (ముక్కు మీద వేలు వేసుకుని) ష్!

శేఖర్: (తనూ ముక్కు మీద వేలు వేసుకుని తల అటూ ఇటూ తిప్పుతాడు.)

డాక్టర్: నా మాట వినవూ? ఇంక వెళ్ళి పడుకోవూ?

శేఖర్: పడుకుంటా గానీ, ఏదీ, మళ్ళీ ఒక్కసారి చెప్పండి. తెల్లవారగానే అప్పుడే మా ఊరు పంపిస్తారా?

డాక్టర్: తప్పకుండా. తప్పకుండా పంపిస్తాను.

శేఖర్: అబ్బ! మీ రెంత మంచివారు, డాక్టర్! మా ఊరు వెళ్ళిన తరవాతనూ అప్పుడప్పుడు వొచ్చి మీ చేత కథలు చెప్పించుకుంటూంటా. ఏం?

డాక్టర్: ఓ!

శేఖర్: అప్పు డింకా మంచి కథలు చెప్తారేం? ఈ లోపల. . .

డాక్టర్: చందమామ చదువుతాలే.

శేఖర్: ఆ! అవును కానీ, అప్పుడు మీ దగ్గరున్న చంద్రదా లాగం వాళ్ళు ఇంకా వాచ్‌మన్ని ప్రశ్నలు లోపలికి రానిస్తారా?

డాక్టర్: నీ కెందుకు, నే నెట్లాగా వాళ్ళకు? అప్పు డింక మళ్ళీ వాళ్ళు రారులే దారుని.

శేఖర్: బాబోయ్! నాకొద్దు. కోప మొస్తే పాత కోపం తప్పని నమ్ముతుంటారు. పోనీ, నేను వెళ్ళిన తరవాత మా కరణంగారికి చెప్పి మా ఊరి ఆస్పత్రికి మిమ్మల్ని డాక్టరుగా వేయిస్తా. వస్తారా?

డాక్టర్: ఓ!

శేఖర్: అహహా! ఏం పద్దు లేండి. మీరు పిచ్చి డాక్టరుగారు గదా? మీ లాగ్, మా ఊళ్ళో అందరూ నా లాగా తయారవుతారు.

డాక్టర్: ఊళ్ళో అందరూ నీలాంటి వాళ్ళయితే ఇంక కావలసిందేముంది, వెంకడూ?

శేఖర్: అమ్మో! అలా! మీకు బాగా డబ్బు లొస్తాయని!

డాక్టర్: సరే. రానులే. ఇంక వెళ్ళి పడుకో.

శేఖర్: ఓ! వస్తాను. (కిటికీ వైపు వెళుతూంటాడు.)

డాక్టర్: (చిటిక వేసి) ఇదుగో, నువ్వింక పిచ్చివాడివి కావు.

శేఖర్: అవును. మరిచేపోయా. (ప్రేక్షకుల వైపు పోతాడు.)

డాక్టర్: (నెమ్మదిగా బల్లమీద చప్పుడుచేసి, చేత్తో కుడి వైపు దోవ చూపుతాడు.)

శేఖర్: (బెరుకు బెరుగ్గా చూస్తూ మధ్య నుంచే పరుగెత్తుకుని వెళతాడు.)

[తెర]